

ПРАВОСЛАВЦ

ВЕРСКО-ИНФОРМАТИВНИ ЛИСТ ПАРОХИЈЕ ЛИЊЦ - АУСТРИЈА
Година XXI, Број 78, Јануар - Новембар 2023. Излази повремено

БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ОЧЕ НАШ

Оче наш који си на небесима,
Да се свети име Твоје;
Да дође царство Твоје;
Да буде воља Твоја и на земљи као на небу.
Хлеб наш насушни дај нам данас;
И опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим;
И не уведи нас у искушење,
Но избави нас од злога
Јер је Твоје Царство, и сила, и слава у векове векова. Амин.

ИЗЛАЗИ СА БЛАГОСЛОВОМ ЕПИСКОПА АУСТРИЈСКО-ШВАЈЦАРСКОГА Г. АНДРЕЈА

Издаје:

Српска Православна црквена општина Линц – Аустрија

Главни и одговорни уредник:

протојереј-ставрофор Драган Мићић

Технички уредник:

Слободан Благојевић

Уредништво и администрација:

Akeleistraße 6, 4481 Asten, Тел: 0660/811 9661

Оснивач:

ДРАГАН МИЋИЋ, свештеник парохије у Линцу

Уређивачки одбор:

Драгутин Пашић, Видосава Спасић, Гроздана Мићић,
протојереј Зоран Врбашки

Дописе слати на адресу:

Posthofstraße 41, A-4020 Linz-Аустрија,

са назнаком: за лист „ПРАВОСЛАВАЦ“

или на имејл: pravoslavac@liwest.at

Посетите нас на Интернету:

www.spc-linz.at; www.facebook.com/spclinz

Предња корица: Икона "Свети српски новомученици"

Задња корица: Прво поклоничко путовање Светињама Косова и Метохије

ВЕЛИКИ БРОЈ ВЕРНИКА ПРИСУСТВОВАО СЛУЖБИ НА БАДЊИ ДАН И БОЖИЋ У ХРАМУ СВ. ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ У ЛИНЦУ

Упркос томе што је велики број наших верника практично од 24. децембра преишходне године отиштовао за Божићне и новојодишње празнике својим кућама у ошацибини, доста њих је најрадосније празнике дочекало у Линцу и Горњој Аустрији. Бескрајне колоне аутомобила на Бадњи дан и вече, у правцу храма Светиој Василија Острошкој у Линцу најбоље су осликавали долазак најрадоснијеј хришћанској празника.

Од самог јутра на Бадњи дан су верници пристизали на исповест и причешће, а ложење бадњака у порти храма све их је окупила око огња. Велики бадњак који је освештан у храму на налагање је однео прота Драган Мићић, који је упркос здравствених проблема уз саслужење синова, ђакон Немање и Ђорђа Мићића, служио службу. Прота није крио своју срећу што види велики број верника и деце у храму и порти и пожелело им сваког добра од Богомладенца за Бадњи дан и вече:

Нека вам је на здравље и спасење драга браћо и сестре вчерашњи дан и долазак најрадоснијег хришћанског празника, Божића. Ово је време праштања, па зато вас молим да опростите свима коју су били неправедни према вама јер само тако можемо бити срећни. Хвала вам и на бризи и подршци коју сам добијао од вас док сам био болестан. Верујем да ћемо се још дуго окупљати у овом броју – истакао је прота.

Затим су на ред дошли најмлађи, тепих од сламе на поду храма највише радости донео је бројној деци која су нестрпљиво чекала да их свештеник позове на пијукање. Ово је симболична представа родитељске љубави, односно љубави Христа према људском роду и најмлађима. Уз осмехе на лицу, деца су похитала ка слами испред олтара где су пронашла разне слаткише.

Јутарња Божићна Литургија служена је у 5 часова после чега је прочитана посланица Патријарха српског Господина Порфирија.

**СВЕТИ АРХ. САБОР СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ (СПЦ),
ДОНЕО ЈЕ 15. МАЈА 1985. Г. ОВУ ОДЛУКУ:**

„Будући да је Крсна слава празник „Мале цркве“, то јест породице, то и најмања породица треба да је слави. Кад се син одвоји у посебно домаћинство, поготово кад се ожени, дужан је да прославља Крсно име, без обзира што га отац слави у старом дому.

У знак поштовања родитеља, тако важну ствар, као што је оснивање породице и самосталност слављења Крсног имена, синови су дужни да о томе обавесте оца и замоле га да им то благослови. Ако би отац одбио или не би хтео „предати“ Славу, синови треба да се обрате свештенику у месту где живе, за савет и благослов.“

Према Уставу СПЦ „Св. арх. Сабор, као највише јерархијско представништво, црквено-законодавна је власт у пословима вере, богослужења, црквеног поретка (дисциплине) и унутрашњег уређења Цркве, као и врховна судска власт у кругу своје надлежности.“

„Све одлуке Св. арх. Сабора, канонске и црквене природе, које се одnose на веру, богослужење, црквени поредак и унутрашње уређење Цркве, пуноважне су и извршне.“

Према томе, одлуке Св. арх. Сабора су обавезне за све чланове СПЦ, а то значи, да горња одлука обавезује и родитеље и синове и да је свака породица, ма где се налазила, дужна да прославља свог домаћег заштитника, своју Крсну славу. Јер, установа која доноси законе у својој надлежности, има право да их, према потреби и околностима, тумачи, допуњава, па и мења.

РЕКОРДАН БРОЈ УЧЕСНИКА ЗА БОГОЈАВЉЕНСКИ КРСТ У ЦРКВЕНОЈ ОПШТИНИ ЛИНЦ

Ујркос ниској шемперайтури и снеу, йрелейа йтрадиција у Црквеној ой-ишйини Линц, йливање за Бојојављенски крст, није изосйала ни ове йодине. На обалама језера Аузе, удаљеној око 20 - шак километшара од йлавној йрада Горње Аусйрије, йосйављен је рекорд у броју учесника. Овој йуиш у хладној води омљеној излейишйиш йливало је 34 йарохијана:

Хвала Богу, и ове године смо се окупили да се пре свега дружимо и наставимо леп обичај. Пресрећан сам што сам опет био најбржи и овог пута, а посебно бих се захвалио свима који су организовали овај прелеп догађај на челу са протом Драганом – истакао је победник Бонових, родом из Зајечара, који је и прошлог јануара у далеко слабијој конкуренцији дошао до венца на коме стоји крст.

Пре званичног старта интонирана је и српска химна. Сви учесници су добили захвалнице, као и спонзори. Протојереј-ставрофор Драган Мићић посебно се захвалио људима који су помогли организацију, истакавши да је то још један доказ заједништва нашег народа на овим просторима.

Митков најстарији

Посебан „печат“ пливању за Богојављенски крст већ годинама даје Митко Ламбов из Бугарске, по струци масер и енергетичар, који је овог пута пливао уочи званичне трке. Оно што је посебно занимљиво Ламбов има 72 године, а осим бројних парохијана, имао је велику подршку супруге и двогодишњег сина.

ПРОСЛАВА СВЕТОГ САВЕ У ЛИНЦУ

У вечерњим сајтима на Савиндан, у храму Светиој Оца Василија Острошкој у Линцу је служено вечерње, а у наставку светосавски програм и подела светосавских ђакетића. Пројојереј-ставрофор Драјан Мићић захвалио се деци и вероучијељима на бојатно припремљеном програму и честитао верницима Савиндан. Пре рецитација ученика веронауке и српској језика, ђакон Немања Мићић је беседио о великом српском просветитељу Светом Сави.

Пред препуним храмом, деца су рецитовала рецитације о заштитнику школства у Србији. Било је милина слушати и гледати предивне ученике како су се припремили за овај дан. Посебно је програм улепшала осмогодишња Катарина Богићевић која је са фрулом извела химну Светом Сави. Поносни родитељи, баке, деке и рођаци су бројним аплаузима наградили рецитаторе.

Вероучитељи: Жељка Тодоровић и ђакон Ђорђе Матић као и учитељица српског језика Милана Вучић су у потпуности испунили очекивања присутних. На крају као и низ година до сада Црквена општина Линц је обезбедила светосавске пакетиће, тако да су најмлађи са осмехом на лицима напустили прелепо здање у граду на Дунаву.

У преподневним сатима је служена Света Литургија и пререзан славски колач. Овогодишњи славски домаћин је Винка Матић која је четвртину колача предала Чеди и Боси Мијатовић, који су се пријавили да буду свечари следеће године.

ЧУДОТВОРНА КОПИЈА ИКОНЕ „ТРОЈЕРУЧИЦЕ“ У ЛИНЦУ

У петак 17. фебруара 2023. летња Господњеј, у наш град Линц и наш парохијски храм Св. Василија Острошкој, на радост свих нас, стигла је икона Пресвете Богородице Тројеручице, коју смо, већ дуже време, жељно очекивали. Тој дана у 18:00 нас је, љубављу својом према роду српском и свеправославном, окупила око храма наша Мајка Света. Дочекана је Она уз звуке звона, од настојатеља храма протојереја Драјана и верној народа. Посебно за ову прилику дошао је и Његово Преосвешћенство, Епископ аустријско-швајцарски њ. Андреј, са намесником Служиошом Божићем из Беча. Дочеку су присуствовали и протојереј Зоран Врбашики, новопостављени друји парохијари у Линцу и отац Никола Скољак из Велса, као и ђакони Немања и Ђорђе Мићућ.

Уз громогласно и свечано појање „Достојно Јест“, наша Мајка је на рукама својих свештенослужитеља унешена у храм и постављена у прекрасно украшен трон, за Њу припремљен. Радост која се осећала

у храму је тешко описати. За тренутак као да је време стало, сузе радоснице су квалитетно многа лица, деца су са радошћу пратила њен долазак и сви заједно су на коленима одали славу и хвалу Хиландарској Игуманији. Свечаност је отпочела читањем акатиста Богородици Тројеручици. Неизменично читање акатиста свих присутних свештеника, праћено припевима нашег Епископа и ђакона, испуњавало је наша срца неизмерном благодаћу. По свршетку акатиста је узне-

та срдачна моли-
тва Владике Ан-
дреја пред иконом
која је дубоко та-
кла све присутне.
Владика је својим
обраћањем Пре-
светој дао пример
свим верници-
ма како се својим
речима која изла-
зе из дубине душе
треба молити пред
чудотворном ико-
ном. У молитви
је Епископ захва-
лио Мајци Светој
на рођењу Њеног
Сина без чијег до-
ласка на свет, као
и крштења, васкр-
сења и вазнесења,
ни нама не би би-
ло спасења а ни
Светог Причешћа.
По изговореној
молитви је усле-
дило одликовање
граматом г-дина
Александра Чени-
ћа, који је један од
иницијатора ку-
повине иконе а и
сам је у овај про-
јекат уложио ве-
ћу суму новца, те
ју је лично са сво-
јим сином Илијом

из манастира Хиландара, довезао у Линц. Архијерејску Грамату са потписом Епископа Андреја прочитао је Ђакон Ђорђе.

Архијерејски намесник прота Славиша Божић је прочитао Акт о постављењу проте Зорана Врбашког за другог пароха у Линцу и тиме га свечано увео у дужност. Прота Зоран ће, у наредном периоду, бити на услузи верном народу.

Епископ Андреј је, том приликом, молитвену захвалност изразио проти Драгану за веома организован црквени живот на парохији Линц. Није остала ни похвала парохијанима и свима онима који посећују наш храм и својим активним радом дају допринос лепоти у храму и око њега. Потом је Владика са целим свештенством повео и водио појање „догматика“ у свих 8 гласова и других похвалних песама Богородици. У међувремену је народ у великој поворци почео да се великом метанијом поклања светој икони Тројеручици.

Након појања свештенства наша певница је уз благослов Епископа наставила да прославља чудотворну икону Владичице, својим умилним појањем које је додатно миловало душе свих присутних који су свако на свој начин уносили молитве Пресветој, у нади да ће услишити њихову жељу и измолити милост за све нас од Сина Свога.

Отац Драган је обавестио народ да ће се од сада па у будуће сваког петка у 17 часова читати акатист светој икони Тројеручици.

ПОСТАВЉЕН НОВИ СВЕШТЕНИК

Протојереј Зоран Врбашки рођен је 21. јануара 1976. у Београду, Богословски факултет СПЦ Универзитета у Београду завршио је 2003. године. Рукоположен је у чин ђакона 31. јануара 2005. године при храму Свете великомученика Димитрија у Лазаревцу, где је и рукоположен у чин свештеника 22. октобра 2007. године.

Од 1. новембра бива постављен за пароха пете парохије у Саборном храму у Крагујевцу, где осим парохијских дужности обавља и службу уредника Информативне службе Епархије и управника Поклоничке агенције. Од 2012. након оснивања Одсека за црквену музику при Средњој музичкој школи у Крагујевцу, ради и као професор више предмета на овом одсеку. Поводом славе Саборног храма 2010. године по благослову надлежног Епископа покреће и са братством води духовно-културну манифестацију Госпојинске свечаности, која одлуком Скупштине града Крагујевца бива поред Октобарских свечаности проглашена градском манифестацијом.

Од 1. октобра 2017. године прелази у епархију Аустријско-швајцарску и 15. јануара бива постављен за другог пароха при храму Покрова Пресвете Богородице у Салцбургу. Одлуком Епископа аустријско-швајцарског Г. Андреја у чин протојереја произведен 29. јануара 2023. године на Светој литургији руком Епископа рашко-призренског Г. Теодосија у Салцбургу. За другог пароха парохије Светог Василија Острошког у Линцу постављен је 1. фебруара 2023. године.

Попадија Тања и он имају четворо деце: ћерку Анастасију и синове Јована, Ђорђа и Јакова.

ПОКЛОНИЧКО ПРАВОСЛАВНО ПУТОВАЊЕ У СВЕТУ ЗЕМЉУ

Захваљујући блајослову ѿреосвећеној епископјој за Аустрију, Швајцарску, Италију и Малију, ѿсјодина Андреја, ѿрошјереј-сјаврофор Драјан Мићић, ѿарох и сјарешина храма Свешјој Василија Ошјрошкој Чудојворца у Лину, у фебруару ове ѿдине, боравио је са ѿрујом верника у Свешјој Земљи.

Тако се многим путницима-поклоницима по први пут остварила жеља да бар једном у животу дођу на поклоњење, иако недостојни и грешни, да својим очима виде, уснама целивају, рукама опипају, а стопама прате путеве којим је ходио Спаситељ наш, Господ Исус Христос и његова Пресвета Мајка. Многи поклоници осећају то путовање као свој религиозни задатак, као потврђивање своје побожности, као дужност према својој православној вери, као чин личног кајања, испаштања грехова, упознавања самога себе, као тражење лека и исцељења својој души, за духовну обнову и стицање наде на своје спасење и спасење својих ближњих.

По слетању на аеродром Бен Гурион у Тел Авиву, наставили смо пут ка Назарету и поклонили се у цркви Св. Благовести. Цела група ходочасника је присуствовала Светој Литургији и ту су се сви исповедили и причестили.

За време нашег боравка у Светој Земљи, путовали смо клањајући се и молећи се на свим најважнијим местима из Новог Завета: у Кани Галилејској,

пењали се на Гору Тавор и молили се у Храму Преображења Христовог. Стигли смо и у Капернаум, град у којем је Господ Исус највише провео времена и одакле је била већина Његових ученика.

Били смо на Гори Блаженства, пловили Галилејским језером и погрузили се у реци Јордану.

Ишли смо у Витанију и посетили гробницу и кућу Св. Лазара Четвородневног, а затим и манастир Светог Георгија Хозевита и Светог Саве Освећеног у Јудејској пустињи, манастиру у којем је боравио и служио и наш Свети Сава Српски. Спуштали смо се у Јерихон, пењали на Гору Кушања и стизали до Мртвог мора.

У Светом Граду Јерусалиму, ходићи Страдалним путем, у храму Светога Гроба и Васкрсења Христовог, као и на Голготи, где је Господ пострадао и распет био. Били смо у храму Успења Пресвете Богородице, видели цркву

Светог Архиђакона Стефана, прошли Гетсимански врт, пели се на Маслинску Гору и ушли у манастир Свете Марије Магдалене. Посебну духовну радост смо осетили у Пећини рођења Господа Исуса Христа у граду Витлејему.

Незабораван је био сусрет и пријем код Његове Светости Патријарха Јерусалимског Г.Г. Теофила.

Требало би много писати, да би се записало све што се видело и доживело на овом путовању, али су зато пуна срца и душе наше неугасивог благодатног пламена и Светог Огња са Гроба Господњег и храма Христовог Васкрсења.

Хвала велико организатору овог путовања а 20-то му је по реду и ђакону Немањи, што су имали стрпљења за нас и у сваком тренутку нам били на услузи. Наш водич, г. Срђан је и овога пута био на висини задатка и на свој начин нам приближио време у којем је живео Спаситељ света.

ХОДОЧАШЋЕ У ИСТОЧНУ СРБИЈУ ПАРОХИЈАНА ГРАДА ЛИНЦА

28.04.2023. године са блајословом Њејовој Преосвеићенсѣи Владике Андреја, у свеићим данима који иѣрају од Васкрса до Духова, на иуи је кренула іруја верника из црквене оићићине Линц на челу са оцем Драіаном на ходочаиће у Србију, овој иуића изабравии за циљ Браничевску еіархију. Као вођу иуића изабрао је верној и врло актићивној члана црквеној одбора, рођеној у Пеітровицу на Млави, Мишу Милановића. Збој изузетно усеіеићној ірошлогодишњеј ходочаића у еіархију ваљевску, овој иуића је изнајмљен аутобус са 60 сегишћиа, чији је возач аусіријској іорекла, Мануел (звани Марко).

Поласком из Астена у 18:00 путовање је отпочело молитвено уз тропар Христовог Васкрсења који су сви громогласно отпевали. Након тога нас је отац Драган поздравио и упознао још једном са програмом који је планиран за наредна три дана. Поручио нам је између осталог, да искористимо време у манастирима за молитву и да се са овог путовања вратимо духовно оснажени. У разговорима, духовним шалама и добром расположењу смо остављали километре иза нас и жељно ишчекивали да стигнемо на наше прво одредиште. За време вожње смо били услужени посним ко-

лацићима, које су вредне руке наших домаћица направиле. У ноћној тишини се чуо глас нашег вође пута Мише М., који је сву ноћ водио разговоре са нашим возачем, упознавао га са историјом наше земље и на неки начин бдио над свима нама.

Током путовања, у Пожаревцу су нам се придружила два репортера из РТВ Млава. Они иначе прате све верске догађаје у црквеној општини Линц, па су провели са нама два дана како би забележили камером ово путовање и што верније приказали и дочарали наше доживљаје. За прву дестинацију изабран је манастир Св. Зосима и Јакова, манастир Тумане, који је основао Милош Обилић у 14. веку. Налази се у близини Голубца, у подножју голубачких планина, окружен шумом на левој обали Туманске реке. Важи за најпосећенији манастир на простору Србије 21. века. По народном предању је Милош Обилић за време лова случајно стрелом погодио монаха. Пожелевши да га поведе на свој двор, старац Зосим је рекао „ту ме мани“. На том месту је испустио душу и на истом месту је настао манастир. Стигавши на почетак Литургије, наши су се парохијани у реду исповедали и у дворишту храма заузимали места да би се у наставку Литургије причестили Светим Тајнама. За време службе смо се у колонама полако кретали у духовном усхићењу, да се поклонимо Св. Зосиму и Јакову, које је Господ у ово време изабрао за велике исцелитеље и помоћнике нашем српском, напаћеном роду. По завршетку Литургије и поклоњења, неки су обишли продавницу, други су отишли до испоснице Св. Зосима и успут уживали у дивној природи и животињком врту у непосредној близини манастира. Са великом радошћу нас је ту дочекао и наш драги парохијан Данило Ђукић, који је родом из места Кучево и боравећи често овде упознао је младе са најважнијим знаменитостима овог краја. Потом су се упутили до испоснице Св. Зосима и тамо заједно песмом узнели славу нашем Господу и заштитницима овог манастира. После послужења кафом и колачићима одлазимо у ресторан „код Џимија“ – Винци, Голубац – на самој обали реке Дунав, где њена ширина достиже 6 км. Са дивним погледом на узбуркану воду и прекопута голубачких планина, угостили су нас са предивном рибљом чорбом, а као главним јелом сомовином са прилогом.

Окрепљени крећемо ка следећој Светињи, манастир Рукумија, где нас је дочекао игуман манастира, отац Симеон, веома познат у нашем народу као велики духовник нашег времена и борац за очување православне вере. Манастир датира из времена кнеза Лазара (последња четвртина 14. века). Досељавањем монаха синаита у Лазареву кнежевину, Св. Мартирије Синаит се настањује у манастиру Рукумија. Манастир је посвећен Успењу Пресвете Богородице и одише својом непроцењивом вредношћу упркос рушењима и покушајем да се таква једна Светиња затре, обновљена је и стоји на чврстом

темељу. Важно је напоменути да се у овом манастиру налази икона и велики крст царске породице Романов. У њихову част, поклонивши се пред иконом, наши појци су запевали песму „Романови, Цареви“. Одлазимо на послужење у порти манастира и уз кафу и домаћа пецива нам игуман манастира Рукумија, отац Симеон, даје ону непроцењиву духовну храну кроз његову беседу и поуке у којима смо се сви пронашли на неки начин. Данас је манастир опет значајан духовни центар са важном издавачком делатношћу. По изласку из манастира, узевши благослов оца Симеона, је свако дариван једном духовном књигом за сећање на ову Светињу. Направивши заједничку слику испред манастира, игуман је кренуо да нас испрати до аутобуса који је остао пар стотина метара удаљен и још једном све појединачно као брижни отац благословом испратио.

Одатле одлазимо ка Сребрном језеру где ћемо преноћити у хотелу „Сиеста“. Сместивши се у хотел кренули смо у оближњи ресторан на вечеру и успут уживали у невероватно лепо уређеном излетишту. Сребрно језеро је вештачко језеро на десној обали Дунава. Налази се на подручју браничевског округа у источној Србији на 2 км од Великог Градишта. Просечне је ширине од 300 метара а просечне дужине од 14 км. Заузима површину од 4 км², налази се на надморској висини од 70 метара и дубоко је 8 метра. Језеро је богато рибом, укључујући амура, шарана, сома, шуку, смуђа и остале слатковод-

не рибе. Неки од наших парохијана су имали могућност да се наслађују рибљим специјалитетима, а други домаћим роштиљем. Вече смо искористили за шетњу и уживали у дивним приказима и атмосфери. Враћајући се у хотел забележили смо све то и лепим фотографијама.

У недељу ујутру рано пут нас води до манастира Горњак. Брат Мишо нас је током вожње надахнуто упознавао са богатом историјом овог краја. Да би смо дошли до манастира Горњак морали смо да прођемо део пута испод стена где је наизглед деловало да ту аутобус не може да прође. Али познавајући деоницу поручио нам је да се не бојимо и да ћемо проћи и кроз порту манастира Ваведење, чији се остаци виде са леве стране у стени. Изгледало је све то фасцинантно и пленило је све нас на посебан начин. Ту смо застали на тренутак како би смо тај моменат и сликовито сачували. Манастир Горњак је подигнут на левој обали реке Млаве. Задужбина је кнеза Лазара, а грађена је у периоду 1379. до 1381. године. Препис Св. Кнеза Лазара о подизању манастира је сачуван и гласи: „...Ја правоверни Кнез Лазар, самодржац свесрпске земље, потрудих се да овај мали дар принесем мојој Пресветој Богородици и сазидах цркву на месту које се зове ждрело браничевско и уредих сваким потребама.“ Осликан је у 18. веку. Манастирска црква је посвећена Ваведењу Пресвете Богородице. Тролисне је основе. Њен најлепши украс су мошти Св. Григорија Горњачког као у камен уклесана, тик изнад саборног храма је ис-

посница са параклисом Св. Николи у којој се подвизавао Св. Григорије. Стигавши правовремено на свету Литургију уз саслуживање нашег оца Драгана, дивног заједничког појања монахиње и наше певнице духовно смо се уздизали. Целивајући мошти наши парохијани су се и на овом светом месту удостојили највеће тајне, Светог Причешћа.

Након тога одлазимо у ресторан базена Олимпик, где се окрепљујемо још једном са изузетним специјалитетима нашег кулинарства. Са укусном телећом чорбом и још укуснијом телетином испод сача, провели смо време у лепом дружењу и расположењу. Као круну на све то било је изненађење које је по нашој традицији приредио отац Драган нашој сестри Милки, а то је рођенданска торта. Са многољетном песмом смо јој пожелели све најлепше. Сузе радоснице се нису могле сакрити у њеним очима.

Одатле се упућујемо у село Бистрица код Петровца на Млави. Бистрица има две знаменитости. Првог српског олимпијца, маратонца Драгутина Томашевића и осам очуваних воденица. Ту нас је пријатно дочекао његов потомак и упознао нас са животом спортисте који је рођен 20. априла 1890. године у истом селу, а по избијању првог светског рата положио свој живот за отаџбину на брду Бубањ код Пожаревца. Његов потомак је направио СПОМЕН СОБУ у којој смо имали прилике да видимо изложбу са сликама, антиквитетима и личним стварима великог олимпијца. Данас се у његову част одржава традиционална трка у Петровцу на Млави. Комисија за именовање улица и тргова је пре пар година донела одлуку да једна улица у Београду понесе његово име. Затим нам се обратила госпођа Зорица која је говорила о лепотама овог краја и о добро сачуваним и вредним воденицама. Шетајући до бистричке реке, уживали смо у лепоти њених воденица, добили понуду воденичног брашна и домаћих производа. Опростивши се на том месту са гостољубивим домаћинима, наставили смо пут ка манастиру Витовница.

Манастир Витовница се налази 10-ак км од Петровца на Млави према Кучеву на кречњачкој стени, под 956 метара високим штубиком. Црква је посвећена Покрову Пресвете Богородице и њен оснивач је по предању краљ Милутин. Највећи напредак је манастир доживео у периоду када је игуман манастира био чувени отац Тадеј. Данас је то мушки манастир и тај комплекс чини и још и извор свете воде као и три конака. Посета манастиру Витовница је почела служењем помена на гробу старца Тадеја, православног духовника, који је оставио дубок траг код многобројних верника. Са манастирским житијем нас је упознао тамошњи црквењак. И ту смо посетили продавницу, купили нешто за наше ближње и отишли до извора свете воде који се налазио у прелепој природној идили.

Опростивши се од светиња браничевског округа као и од драгих нам репортера РТВ Млава, Младеном и Далибором, са којима смо провели лепе и

незаборавне тренутке, настављамо путовање ка српској престоници – Београду, где у вечерњим сатима стижемо у хотел Југославија. После вечере већи део групе креће у обилазак центра града. Неки од њих су први пут имали прилику да се прошетају Скадарлијом, која је на одушевљење свих била препуна посетиоца са свих страна, Кнез Михајловом, као и познатим Калемегданом.

У понедељак рано ујутру, после богатог доручка, крећемо се ка најлепшем и највећем православном храму у Европи, храму Св. Саве на Врачару. То је место где су тадашње турске хорде, мислећи да ће спаљивањем његових моштију успети да умање љубав српског рода према њему, неслутећи да ће је на тај начин само увећати. Прилазећи велелепном храму који плени својом лепотом, дочекали су нас водич и г-ђа Мирјана Стефановић-Миладиновић. Мирјана је дуги низ година била активан члан црквене општине Линц као и вероучитељица али и тадашњи неумори појац при храму Св. Василија, обучивши и оставивши иза себе младу генерацију појаца. Водич нам је на професионалан начин приближио најважније податке везане за изградњу храма Св. Саве. Ни овде није могла да изостане заједничка фотографија. Добивши сат времена на располагању, свако је на свој начин утонуо у молитву. Са одушевљењем смо посматрали невиђено лепе златне мозаичке фреске, полијељеје који су сијали као злато и највећи на којем је написан симбол вере. Водич нас је одвео и до крипте, која је посвећена Св. Кнезу Лазару, са прелепим позлаћеним фрескописаним иконама свих српских крљева, царева и новомученика. На том нестварно лепом светом месту је наша певница отпевала Васкршњи тропар, као и тропар првом српском Архиепископу, Светом Сави. На крају смо посетили и богато опремљену продавницу и свако је купио по нешто за успомену и тако понео благослов нашег највећег Архипастира.

Пут нас даље води до манастира Раковица, смештен у Београдском истоименом насељу. По народном предању, оснивање манастира се веже за српске краљеве Стефана, Драгутина и Стефана Уроша другог. Разаран и пљачкан премештан је на скровитија места ближе шуми, што му је и данас локација. Манастир је посвећен Арх. Михаилу и у њему почива још један српски светионик, блаженопочивши Патријарх Павле. Својим животом је сведочио Христа и зато је и њега Господ прославио са чудима и исцељењима која се свакодневно догађају над његовим гробом. Поклонивши се на том светом месту, отац Драган је одслужио помен нашем верном Патријарху, уз молитвену пратњу свих присутних. Упаливши свеће за здравље, обишавши велики манастирски комплекс, упутили смо се до капеле са извором воде Свете Петке, која се купала у нестварној светлости.

Узевши Свету воду са тог извора, полако смо напуштали Београд и кренули ка манастиру Светог Марка у Новим Карловцима. Ту нас дочекују са вели-

ком радошћу наши драги пријатељи Миомир и Видосава Спасић, годинама активни парохијани наше црквене заједнице у Линцу. Као место ходочашћа овај манастир се прославио у првим деценијама 19. века. Предање каже како је ту, на дан Св Апостола Марка, прогледао истоимени дечак из Крчедина који је од рођења био слеп. Изгубљен на пучини сремске равнице и исцрпљен од бескрајног хода, избављење је потражио у усрдној молитви, све док му се нису указали Пресв. Богородица и Св. Марко. Свежа исцељујућа вода пробија суву земљу, над којом се потом одиграва исцељење малог Марка. У знак захвалности на примљеној Божијој милости, дечак је над чудотворним извором поставио икону са ликом јеванђелисте Марка коме је преписао своје исцељење. Малу капелу крај „водице“ посвећену Св. Јев. Марку, саградио је парох Александар Јовановић 1883. године у славу Божију а у вечни помен њега и његове супруге. С временом је ова богомоља дословно зарасла у коров и шикару. Дуг процес њеног оживљавања започет је у Августу 2007. године када се овде досељавају Ђоко и Персида Обрадовић. Добивши благослов од Владике Василија почињу да се старају о црквици, да је обнављају и одржавају. Они су били вредни, улагали су свој новац, скупљали прилоге, тако да је Владика већ 2015. прогласио ово место манастиром Св. Марка. Персида се прва замонашила и добила прво име Емилија. Она се не дуго затим упокојила а Ђорђе се замонашио 2001. године и добио име Емилијан. Они су били прави богомољци Св. Владике Николаја, помагали су манастире, ишли на сва богослужења, а Емилија је скупљала и бележила све богомољачке песме у оригиналу како су певане. Игуман нам је беседио да овај манастир нема светих моштију као ни уметничких старина, али га краси икона „Живоносни Источник“ са представом младог крчедина и његовог небеског заштитника у Богородичином трону.

После беседе игумана отац Драган одслужује помен упокојеној Душици, мајци некадашњег члана наше црквене заједнице, Др. Ненада Марјановића, који са својом породицом живи у Швајцарској. Након помена и датих имена за проскомидију, одлазимо у новоизграђени конак у велику салу на ручак. После изобилног преукусног ручка наша певница је по благослову отпевала песму Св. Николаја „Ој Србијо“ уз пратњу монаха Емилијана са фрулицом. Песму су врло радо сви прихватили, после које је отац Емилијан по жељи свих присутних отпевао песму Самарјанка и на тај начин разнежио наша срца. По растанку са овом светињом крећемо ка Сремским Карловцима где се налази најстарија Богословија на нашем подручју коју је између осталог похађао и наш отац Драган као и његови синови, ђакони Немања и Ђорђе. Карловци су такође познати и по чувеној и најстаријој српској гимназији, основаној 1791 године, коју је својевремено похађала наша парохијанка и сапутница, Анђелка Копун. Анђелка је, са својих 84 године, била најстарији члан наше групе.

Обилази се и саборни храм у којем се налазе мошти Светог Арсенија Сремца, који је заштитник богословије. Неизоставни део је и винарија Бајило са својом дугогодишњом традицијом производње квалитетног вина.

Са овог места пут нас води ка нашој полазној тачки – Астену.

На крају да додамо још једну врло занимљиву чињеницу. Поред напорне вожње целе ноћи, наш возач је на изненађење свих нас, иако је могао да одспава за време нашег битисања у манастирима, заједно са нама обишао све до једну светињу. Разгледао, молио се, одлазио до извора и палио свеће. Уз молитвену подршку оца Драгана и свеноћног бдења Мише и брата Бранка, нас је безбедно и у здрављу вратио нашим домовима – на томе му хвала.

Нашој омладини на сусретљивошћу да помогну старијима у ношењу пртљага, приликом изласка из аутобуса, дељењем пасоша или на било чему другом велика захвалност.

Да су нам живи и здрави и Богом благословени. Као и увек нашем вредном камерману, који се трудио да забележи најлепше, најважније и најдиљивије тренутке, Даниелу Дивалду, од срца хвала.

Свој браћи и сестрама што смо дане провели у радости, љубави и миру неизмерна захвалност. А најпре највећу хвалу и славу узносимо нашем Господу, који нам је благословио ово путовање.

28. Априла кренусмо

Из Аустрије ходочасници крећу,
у мислима слике се окрећу,
велике су Свешће у плану
ишћо душевну представљају храну.

У Тумане прво ми идемо,
Св. Зосима и Јакова мошти у целивамо
Поклонити се ћамо требаћи
и остале Свешће обићи.

29. април

До Тумана стићосмо олако,
пожелети ћо се може ћако.
Ријеке људи сливају се ћамо,
можда мука води их онамо,
и сви траже милости од Боја
дал за себе ил за некоја своја.

Пред дрвеним мостом засћадосмо,
даље ијешке ми ићи морасмо
и лаћо у савршеном миру
деветићто мейара ка Рукумије Манастиру.

А Димитри најмлаћи у бусу,
прави фойке по своме укусу,
ће ћарлија, ужива у ћоме,
радује се он снимку свакоме,
Слике прави, аћаратом шћлоца
ишћо ћа каже добио од оца.

Шћа наш возач Мануел учини,
разлијеже се смијех у ићини,
исћред ирче ТВ-камермани,
праве снимке ишћо бић ће иледани,
одушевљени овом су ириликом,
„ТВ-Млава“ биљежи све сликом.
Ту Анђелка ишћо йолако хода
йојави се исћред свеј народа,
сћиизе прва иред манастирска враћа
с Мануелом на е-ирићу од иедесей ваћа.

Ведрој духа сћијжемо у Рукумије,
као ишћо и сама ријеч каже,
овде сћара иравила још важе.

Рече ово Ићуман Симеон,
ал он рече ко ишћо чуић хијјеше
кад изаћеш ићи из куће своје
враићеш се маћи но ишћо бијеше.

30. април

У Горњаку цар Лазара задужбини,
робусном Манастиру на сћијјени,
цркви малој по ширини и дубини,
и ирелијејој ријечи у йозадини.
Ал Боју хвала не би мјеста мало
ми йосићи и домаћи народ, све унућра сћало.

Вићовница елеанћина, лијеја,
живе воде за човјека слијеја,
ал за здравље човјечије душе,
важније су ријечи ишћо се чуше.
Ойац Тадеј реченицу смисли,
Шћо је јака ко челични йлоћ,
„Какве су ићи мисли,
ићакав ићи је живоић”.

Проћа Драћан ићу йарасћос држи,
Оцу Тадеју молићва се служи,
сав се народ све до земље клања,
исћред крсћа мноћо йокајања.

За Београд огаћиле кренусмо,
лијеје ириче ми од хаћи-Мише чусмо,
о Хомољу и Петровцу на Млави
у иричама ишћо народ осћави.

1. мај

На Врачару осћадосмо краћко,
Храму свейој Саве ишћо се зваће Расћко.
Немаћића ишћо је лоза свейа
ићу се сила народа сад шейа.

Враћа су му шейска 3 йоне и йола,
док 4 000 йона шейска је куйола,
иће се она види са свих божијих сћрана,
йодизана бјеше чак 60 дана.

4 велика звона ићу се моћно чују,
а 45 малих звуке доућују.
И 50 милиона злайћних йлочица уирадише,
иће њима браћа Руси сав Храм осликаше.

Сва Библија чића се из слика,
Свейићейи блаженоја лика.
У крийићи одише све божанственим духом,
уживамо и видом и слухом.

У Манастир Раковица ђре ђодне сѣијосмо
Паѣријарху Павлу ѡу се ѡклонисмо .
Раковица чува паѣријарха Павла,
на ѡме јој од свеј срца хвала.

Ту ѡарасѣос држи Проѡа Драѡан,
емоѡија снажна ко ураѡан.
Усѡомена на ѡеѡа се буди,
дајѡе Браѡо "будимо људи".

Сав се народ ѡклања и крсѣи,
у свеѡо ѡројсѣиво скуѡљају се ѡрсѣи.

Онда даље до Свеѡоѡа Марка,
Манастира љековиѡе воде,
мноѡе људе ослободи мрака,
сад их више ко слијее не воде.

Сѣасиѡи нас дочекаше радо,
ѡрле љубе и сѣаро и младо.
„Ми смо ручак за све ѡриѡремиле,
добро дошли наши ѡсѣи миле”.

Уз Марију и Драѡану наше,
ѡѡо нам ѡјесмом уши размазише,
ѡјави се једноѡа ѡренуѡка,

монах с фрулом чаробноѡа звука.
Блаѡодаѡни звуѡи се разлијезу,
ѡе на душу као мелем лијезу.
а он свира, ѡјеваѡи не мора,
сви смо дио чаробноѡа хора.

И кад се уѡисѡи ови слеѡу
и ѡрије но ѡѡо нам маѡичне слике ѡобјеѡу,
макар док око још једном ѡрене,
усѡоримо, заусѡавимо вријеме.

Моменѡе ове чувајмо себично и јако,
недајмо времену да их ѡреѡзи само онако,
нека се уѡнијезде у души наѡој,
нека овладају у маѡиѡи ваѡој.

И кад се уѡисѡи слеѡу ови.
моменѡи лијееѡи ѡосѡану снови,
лијееѡе боје ѡо ѡуѡу ваѡем разлијееѡе,
филиѡраном ѡоѡлочаном сокаку слике лијееѡиѡе.

Наша вјера моѡна је и чисѡа,
вјера у љубав и васкрслоѡ Хрисѡа.
Нека нас вјера сачува ова,
слиједеѡи циљ су свеѡиѡе
МЕТОХИЈЕ и КОСОВА

САБРАЊЕ СВЕШТЕНСТВА АУСТРИЈЕ

По блајослову Њејовој Преосвеићенствѣ Епископѣ аустријско-швајцарској ѿ. Андреја данас је, на Велики ѿнедељак, одржано сабрање и исповесті свешћенствѣ свих намеснииства Аустрије. Наш храм и заједница Покрова Пресвѣѣѣ Боѿгородице у Салзбурѿу, на челу са ѿроѿијерејем-сѣаврофѿром Драѿанѿм Ерићем, њеѿовим сарадницима и колом срѣских сестѣара били су изузетѿно љубазни и ѿредусреѣљиви домаћини.

Литургијом пређеосвећених Дарова, по благослову надлежног Епископа, началствовао је пречасни јереј Миладин Вујковић из Беча, уз саслужење протојереја Романа Фишера, јереја Николе Баловића, Далибора Петрића, Андреја Живковића, као и ђакѿна Александра Дмитривића, Драгана Керчуља и Александра Савића. Високопречасни протојереј-ставрофор Рашко Радовић, архијерејски заменик из Трста, ставио је и ове године све своје духовно искуство у службу Цркве као исповедник свештенства, на чему му је Пресвећени Владика Андреј посебно захвалио. Његову жртву и труд, да дође из Трста, поздравља и свештенство, имајући увек за пример његов смерни, светли и молитвени лик.

Уводни део сабрања отворио је надлежни Архијереј поздравним обраћањем и прикладном беседом и поуком на тему Јеванђеља Великог понедељ-

ка и Недеље страдања Господа Исуса Христа.

Средишњи део био је посвећен информисању и припреми за велики предстојећи догађај освећења Спомен-капеле Новомученика српских у Маутхаузену, месту Војничког радног логора из Првог светског рата и дочека, тим поводом, Свјатјејшег Патријарха српског Г. Порфирија и разрадом свих детаља везаних за прихват високих црквених и државних званичника, као и бројног народа који се очекује са свих страна дијаспоре, али и из Србије, Републике Српске и шире, из других држава региона.

Сусрет је окончан у братској атмосфери и са жељама за благословене празнике у радости исчекивања Васкрсења Христовог!

ВАСКРС У ЛИНЦУ

Поучени стиховима највећеї сїрїскої їесника владике Њеїоша:

*„воскресењем смрїї си їоразїо,
небо їївоїом хвалом одїекуїе,
земља слави своїа сїасїїїеља“!*

(Луча микоркозма)

Парохијани црквене општине Свети Василије Острошки у Линцу, предвођени својим свештеницима и ђаконима, прославили су празник Васкрсења Господа и Спаса Исуса Христа у великом броју учешћем на Светој Литургији у храму Светог Василија Острошког у Линцу 16. априла 2023. године. Славље је у рану зору отпочело свечаним опходом око храма, а даље је настављено светом литургијом, којом је началствовао протојереј Зоран Врбашки уз саслужење протојереја-ставрофора Драгана Мићића, јереја Дарка Кнежевића и ђакона Немање и Ђорђа Мићића. Торжествености службе нарочито су допринели чланови певнице при храму, предвођени протиницом Грозданом.

Након прочитане Васкршње поруке првојерарха Српске православне цркве Патријарха Порфирија, Светој чаши су приступили готово сви присутни верници.

Након службе је старешина храма прота Драган поздравио све присутне сверадосним поздравом Христос воскресе и обавестио све о посети Његове Светости патријарха Порфирија Републици Аустрији и посебно граду Линцу ради освећења спомен храма у Маутхаузену. Том приликом пренео је и позив, апел Преосвећеног владике Андреја свим парохијанима да дођу и учествују у овом историјском догађају.

На крају је нарочито поздравио браћу и сестре који су пореклом из Русије и Украјине, а који за Васкрс традиционално долазе у наш храм, да васкршња радост допре и до свих који страдају у ратном сукобу у Украјини, пожелевши да се тај сукоб међу православном браћом што пре оконча.

Након свете литургије васкршње славље је настављено у парохијској сали празничном трпезом љубави.

ПРОСЛАВА ХРАМОВНЕ СЛАВЕ У ЛИНЦУ

Парохијска слава Црквене ошћинине у Линцу – Свети Василије Острошки прослављена је молићвено у нарочитој духовној радосћи и у присуству великој броја верника.

Прослава је започета у петак 12 маја 2023. године, када Црква прославља Светог Василија Острошког, Светом Литургијом у храму светог Василија Острошког у Линцу коју је служио протојереј Зоран Врбашки уз појање парохијске певнице предвођене протиницом Грозданом Мићић. Настављено је у недељу 14. маја 2023. године на празник светог пророка Јеремије, Светом Литургијом којом је началствовао протојереј-ставрофор Драган Мићић уз саслужење протојереја-ставрофора Предрага Азапа, који је за ову прилику допутовао из Илока, протојереја Зорана Врбашког и ђаконa Немање Ђорђа Мићића. Славски колач је након заамовне молитве прота Драган пререзао са овогодишњим колачаром Тихомиром Величковићем, који се са својом многочланом породицом постарао да угости многобројни верни народ након свете Литургије. Тихомир Величковић, који је иначе носилац високог црквеног одликовања – ордена Светог Краља Милутина, који се додељује ктиторима и добротворима, годинама даје велику подршку овој црквеној заједници, како на уређењу, тако и при организовању различитих догађаја.

У овом слављу учешће су узели и представници Републике Србије, амбасадор г-дин Небојша Родић, генерални конзул г-ђа Вера Вукичевић, конзул г-дин Дејан Удовичић, почасни конзул у Линцу г-дин Александар Ченић и шеф представништва Републике Српске у Аустрији г-дин Младен Филиповић.

Након Свете Литургије прослава је настављена великим народним слављем у порти храма. Овогодишњи домаћин је предао део славског колача г-дину Петру Видовићу, који ће са својом породицом следеће године бити домаћин.

ОСВЕЋЕНА СПОМЕН КАПЕЛА СВЕТИХ СРПСКИХ НОВОМУЧЕНИКА У МАУТХАУЗЕНУ – ПАТРИЈАРХ ПОРФИРИЈЕ: МАУТХАУЗЕН ЈЕ МЕСТО МОЛИТВЕ

Његова Светљост Патријарх српски њ. Порфирије началствовао је на светљом евхаристијском сабрању у спомен капели Светљих Српских Новомученика на војничком гробљу Маутхаузен, у суботу 10. јуна 2023. године.

Господ је вером и верношћу наших предака, храброшћу и трпљењем, братском љубављу и непоколебљивим сведочењем ко су и шта су, почео да зида овај храм који ми данас Његовим благовољењем и благодаћу завршисмо. Темељи овог храма нису само испод нас, него свуда око нас. Свака мученичка кост овде остављена и положена је уграђена у њега и повезана са њим. Овај храм је као неки свештени ледени брег. Видимо само мали његов део који је изнад воде, а много већи испод ње, испод нас, и не само испод нас него и изнад нас на небесима, у хоровима светих где поју наша пострадала браћа, војници и сељаци, официри, учитељи, једва порасла деца и честити старци. Логика Божија је другачија од логике људске. Управо тамо где је велико страдање, ту је и благодат Божија велика, још већа од страдања. Тамо где недужни страдају, Господ благодаћу својом то место претвара у свето место, место молитве, стога је за нас православне Србе Маутхаузен пре свега место молитве, молитве за пострадале наше претке, али и место молитве њима да се они моле Христу за нас, да нико више не страда како су они овде, рекао је Патријарх Порфирије у беседи, 10. јуна 2023. године.

Његовој Светости саслуживали су Високопреосвећена господа Митрополити дабробосански Хризостом и црногорско-приморски Јоаникије, Архиепископ Михаил из Православне Цркве чешких земаља и Словачке, Преосвећена господа Епископи: браничевски Игнатије, брегалнички Марко, пакрачко-славонски Јован, аустријско-швајцарски Андреј, осечко-пољски и барањски Херувим, ваљевски Исихије, шабачки Јеротеј, хумски Јован и хвостански Алексеј, архимандрит Данило директор Патријаршијске управне канцеларије, протојереј-ставрофор Велибор Џомић, протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић, као и свештенство и ђаконство из више епархија Српске Православне Цркве.

Пре свете архијерејске Литургије, Патријарх Порфирије освештао је капелу уз саслужење архијереја.

Светој архијерејској Литургији и чину освећења капеле молитвено је присуствовао бројни верни народ, међу којима је био и председник Републике Српске г. Милорад Додик, министар за рад, запошљавање, борачка и социјална питања у Влади Републике Србије г. Никола Селаковић и амбасадор Републике Србије у Републици Аустрији г. Небојша Родић.

На крају светог евхаристијског сабрања, Патријарх Порфирије служио је помен свим пострадалима на овом месту од 1914. до 1918. године.

После свете Литургије, Његова Светост благословио је најмлађе.

Обраћајући се сабранима, Патријарх Порфирије је рекао да смо се сабрали данас да служимо свету Литургију без које не постоји Црква и без које нема

народа Божијег и да осветимо овај храм на овоме страшном, али истовремено и светом месту, месту великог страдања наших предака православних Срба, али и других народа, у првом реду наше браће Италијана који су са њима заједно тамновали и заједно били покопани на овим ливадама током Првог светског рата. Маутхаузен и место на коме је подигнута и освећена ова црква био је место распећа и погребења, затирања народа, што услед лоших услова и глади, што услед епидемије тифуса и других болести, али и градилиште на коме су ти страдалници почели да зидају овај храм како за свога живота, тако и својом смрћу. Ми га у неку руку само довршавамо, обнављамо испуњавајући њихово давнашње завештање, њихову вољу и њихов благослов, освечено записом у рукописним логорским новинама – да се на месту њиховог страдања једног дана обавезно подигне храм.

Зато ваља знати да ми данас стојимо на месту које је страшна учионица у којој сазнајемо да се Бог непрекидно јавља у историји, и данас, као што је то некада чинио, и да се управо на местима где највише изгледа да Га нема, да Он ћути, да одсуствује, да тријумфује зло, а не добро, Он истовремено најдубље показује и открива у поступцима и опредељењима сведочанство људи који страдају имена Његовог ради. Исход блата и крви, прљавштине и болести, оруђа за пољопривреду намењеном доношењу хране која је живот, а овде прекованог у низ крстова на којима су разапињани наши преци, са којих су сишли у смрт, што нам показују и фреске на зидовима овог храма, сијала је, сија и сијаће светлост Божија. Они су живели у неугледним баракама, а од њих су вером направили храмове и света места. Ходали су хладним и влажним пољанама логора и у духу успињали се на Голготу. Износили су њихова тела из барака смрти и спуштали их у заједничке гробнице, истовремено их узносећи у наручје Аврамово, у десницу Господњу, у земљу живих, рекао је Његова Светост.

Патријарх српски је нагласио да је тада Господ вером и верношћу наших предака, храброшћу и трпљењем, братском љубављу и непоколебљивим сведочењем ко су и шта су, почео да зида овај храм који ми данас Његовим благовољењем и благодаћу завршисмо. Темељи овог храма нису само испод нас, него свуда око нас. Свака мученичка кост овде остављена и положена је уграђена у њега и повезана са њим. Овај храм је као неки свештени ледени брег. Видимо само мали његов део који је изнад воде, а много већи испод ње, испод нас, и не само испод нас него и изнад нас на небесима, у хоровима светих где поју наша пострадала браћа, војници и сељаци, официри, учитељи, једва порасла деца и честити старци. Логика Божија је другачија од логике људске. Управо тамо где је велико страдање, ту је и благодат Божија велика, још већа од страдања. Тамо где недужни страдају, Господ благодаћу својом то место претвара у свето место, место молитве, стога је за нас православ-

не Србе Маутхаузен пре свега место молитве, молитве за пострадале наше претке, али и место молитве њима да се они моле Христу за нас, да нико више не страда како су они овде.

Извор: ТВ Храм

Спомен капела у Маутхаузену

Војно гробље Рајфендорф-Маутхаузен налази на свега 20-ак минута вожње од Линца. На том месту почива између 7 и 8 хиљада српских војника, официра и цивила који су у јесен 1914. године заробљени и одведени из Србије и окружења у заробљенички логор Маутхаузен код Линца (Горња Аустрија) кроз који ће до 1918. проћи око 40.000 Срба, Италијана, Руса и других народа.

С обзиром да сам заробљенички логор од стране аустријских власти није био изграђен на за то предвиђеном месту, доведени српски заробљеници су затворени на једној ледини, где су сами себи морали да изграде дрвене бараке у којима ће да бораве. Услед лоших хигијенских и здравствених услова у самом логору дошло је до избијања епидемије тифуса што је довело до масовног умирања интернираних српских заробљеника. На све ово надовезала се и несташница хране и огрева. Колико је ситуација била очајна и тешка, говоре нам писма које су заробљени Срби слали преко Црвеног Крста својим породицама у Србији. Тифус је био узео толико маха у Г. Аустрији, па се у помоћ и бригу о оболелима укључила и Католичка бискупија Линц, те је тадашњи

католички бискуп Рудолф Хитмајер неколико пута обилазио логор у Маутхаузену. Ускоро и сам оболева од тифуса и умире 1915. године.

У својим писмима један од интернираних српских официра нада се да ће након рата на месту логора бити изграђена једна спомен-капела да очува сећање на жртву које су поднели српски логораши. Ова већ 100 година стара идеја, оживеће кроз једну иницијативу тадашњег амбасадора Србије и Црне Горе у Аустрији г. Михајла Ковача и генералног конзула Републике Србије у Салцбургу г. Зорана Јеремића 2005. године, али нажалост тада је све остало само на иницијативи. Ангажовањем протојереја-ставрофора Драгана Мићића из Линца и његових парохијана од лета 2014. кренуло се у реализацију овог пројекта. Почетак пројекта поклопио се са постављањем Њ.П. Епископа аустријско-швајцарског Андреја на чело аустријско-швајцарске Епархије, те је на овај начин читав подвиг добио додатну енергију и значај.

ПАТРИЈАРХ ПОРФИРИЈЕ У ЛИНЦУ

Трећеј дана њосејне Ејархији аустријско-швајцарској, 10. јуна 2023. јодигне, Њејова Светјосиј Патјријарх срјски ј. Порфирије њосејнио је храм Светјој Василија Осијрошкој у Линцу.

У пратњи Патријарха Порфирија били су Преосвећени Епископ хвостански г. Алексеј, архимандрит Данило директор Патријаршијске управне канцеларије, протојереј-ставрофор Велибор Џомић и протођакони Драган Радић и Радомир Врућинић.

Поводом доласка Патријарха Порфирија служен је свечани чин доксологије, у молитвеном присуству Његове Светости, Високопреосвећеног Митрополита дабробосанског г. Хризостома и Преосвећене господе Епископа: аустријско-швајцарског Андреја, осечко-пољског и барањског Херувима, ваљевског Исихија, шабачког Јеротеја и хвостанског Алексеја, архимандрита Данила директора Патријаршијске управне канцеларије, свештенства и верног народа Божијег.

На крају свечаног чина доксологије, поздравним словом Патријарху Порфирију обратио се протојереј-ставрофор Драган Мићић, старешина храма.

У беседи, Патријарх Порфирије је рекао да иако је наш народ кроз историју пролазио многе муке, страдања и искушења, штавише живео у државама у којима је био туђин, неретко уопште није имао своју државу, а државе су мењале своје границе и будући да је све релативно у овоме свету па и

државе са својим границама, сигурно ће тако бити и у будућности, нас то не треба да занима примарно, не треба да нам буде на лествици наших брига и подвига на првом месту. За нас на првом месту треба да буде вера у Христа, зато, иако смо пролазили крст и страдања, не само да смо умали и преживели, него смо и у најтежим околностима били креативни, оставили толика дела духовне културе да с једне стране ми се њима поносимо, а с друге стране многи им се диве, изградили многе светиње у које долазе они који нису православне вере и не само што долазе, него у светињама у којима се налазе мошти светих и они налазе утеху и често добијају исцељење и духовно и телесно благодаћу Божијом. Наш народ зато што му је на лествици брига и подвига на првом месту била вера у Христа, на првом месту Његова Црква, жив је и данас и биће жив до краја света и века, јер знамо да јесмо православни хришћани као што смо били и остаћемо до краја света и века.

Извор: ТВ Храм

ПОЗДРАВНА РЕЧ ПРОТЕ ДРАГАНА

ВАША СВЕТОСТИ, Високо Преосвећена и Преосвећена Госњого Архиепископа, Ваше Екселенције, њошћовани њрејодобни и њречасни оци, грађи њосци, браћо и сестре,

Пре тачно 13 година у овом светом храму, служио је Свету Божанствену Литургију, блажене успомене, Његова Светост Патријарх српски Господин Иринеј. После Свете Литургије, отишли смо на војничко гробље у Маутхаузен, где је Патријарх, заједно са Епископом Константином, освештао земљиште и поставио Часни Крст, где ће се подићи храм – капела, Богу нашем на Славу, а у спомен преко осам хиљада Срба изгнаника, заробљеника, мученика и страдалника из Првог светског рата. Било ми је посебно задовољство и част, да будем члан грађевинског одбора и да у својим могућностима помогнем ово Богоугодно дело.

Данас, Господу хвала, Ви сте Ваша Светости, освештали овај подигнути храм и тако је ово место великог страдања добило своје небо. „Јер сваки Свети храм“, како је говорио Преподобни отац Јустин Ћелијски, „и је сте парче и део неба на земљи.“ Данас сте такође служили и помен свим страдалим и помрлим у једном и другом логору, који су кроз историју стварани, а у њима највише страдали Срби. О Боже, колико је живих међу мртвима и мртвих међу живима? Ти Господе једини знаш, Ти бројиш, Ти процењујеш, Ти памтиш, Ти ћеш свима судити. Опрости Господе све и спаси све. Нека милост Твоја Господе, превазиђе све грехе, сва безакоња, све злочине и све срамоте наше.

Док смо данас стајали на молитви, у страху и трепету, на оном, сабласно, страшном губилишту и мучилишту, поред оних огромних хумки, сабраних мученичких костију и мраморних споменика, који сведоче о нечовештву и Каиновом греху и који говоре да је, нажалост, у историји било а нажалост, и данас бива времена када је човек – човеку био вук, а не брат и сабрат, питали смо се, браћо и сестре, шта је човек, а мора бити човек. „Врхови од класја“, како рече Праведни Јов. (Јов. 24,24), пшенично класје, које рука Господња жање. Ко је и шта је човек, ако не, пре свега, велика душа, јер без велике душе, сваки човек је мали.

Ми дубоко верујемо и вером знамо, да ће Бог судити по својој Божанској и непогрешивој правди, а надамо се да ће судити и по својој безграничној милости и љубави. Нека Господ праведни и милостиви, прими душе многобројних изгнаника, логораша и страдалника и нека их упокоји тамо где нема бола, туге и уздисања, већ где је живот бесконачни у Царству Небеском.

Нека спомен капела Српских Новомученика на војничком гробљу буде место молитве и опомене. Молитве за све упокојене на том сташном месту, а опомене да се тако нешто више никада не догоди.

Ваша Светости: Изузетно смо поносни и почашћени што сте на Вашем, Патријаршком мисионарском путу ван Отаџбине, посетили нашу Црквену општину и нашу парохију у Линцу, која је основана пре 54 године. Основана је залагањем тадашњег епископа Лаврентија, а неизмерном помоћи Римокатоличког Бискупа Цаунера. Дуги низ година смо служили у једној соби, а од 1990 у овом, тада Римокатоличком храму. Овај храм и две хиљаде квадратних метара земље откупили смо прилозима наших верника, за које тврдим да су најбољи. А да нису најбољи, ми небисмо имали ово што имамо, јер поред храма можемо се похвалити да смо саградили: парохијску салу, библиотеку, капелу у којој палимо свеће, а понајвише испуњеним храмом омладине као и ученика веронауке и српског језика на Богослужењима. Верујући народ наше црквене општине, у највећем броју долази из Републике Српске и Србије. Сви ми овде живимо паралелно два живота, један за овде, а један за отаџбину из које смо дошли, а коју нисмо и никада нећемо заборавити.

У овом Светом Храму пружили смо гостопримство руској и грузијској православној цркви, тако да њихови свештеници једном месечно, углавном суботом, служе Свету Литургију на свом језику.

Дозволите ми да данас, у име свих сабраних на овом светом месту, заједно са нашим Епископом Господином Андрејем, мојим супароком протом Зораном, ђаконима Немањом и Ђорђејем, мојим најближим сарадницима и верујућим народом ове парохије, изразим велику духовну радост и благодарност, што сте нам, Ваша Светости, са Вашом високом пратњом дошли, богослужили, што сте нас благословили.

На самом крају, Ваша Светости, још једном, од срца Вас поздрављамо, са молитвеним вапајем народног песника, са којим, ми овде у туђини, живимо и опстајемо, рађамо се и умиремо, падамо и устајемо, одлазимо и поново се враћамо:

*„Да се дијне шћо је било љало,
да љројева шћо је љројлакало,
да се сјоји шћо је расћављельно,
да заблисћа шћо је љошамнело,
да се с`дружи шћо се ошћућило,
да се с`брајши шћо се одродило.
Амин Боже, амин роду моме.“*

**ЖИВЕО НАШ СВЈАТЈЕЛШИ ПАТРИЈАРХ!
ЖИВЕО НАШ БЛАГОЧЕСТИВИ НАРОД!**

ПАТРИЈАРХОВА БЕСЕДА У ЛИНЦУ

Преосвећени Владико, браћо и саслужииељу у Христју, јосјодине Андреје, Ејискоје Ејархије аустријско-швајцарске Срјске Православне Цркве, високојпреосвећена и јпреосвећена браћо архијереји, уважени јосјодине и браћо, бивши јпредседниче Владе Горње Аустрије и јпредседниче фондације Pro Orinete јосјодине Фиринјен, часни оци, драћи јосјии и најдража браћо и сестјре, децо Свејгоа Саве, Срби јправославни, који сјие сабрани данас у овом јпредивном храму у дивном јраду и блајословеној земљи Аустрији.

Неизмерна је радост моја, а сигуран сам и браће архијереја који су дошли из отачаства и са свих страна. Неизмерна је радост да је мало речи која могу да изразе мноштво емоција које се оре у нашим душама и у нашим срцима – пре свега због вере ваше, вере у једнога Господа и Спаситеља света и човека, сваког човека, због вере ваше која је утеха, подстрек и снага, која нам даје смисао нашег деловања и службе у Цркви Христовој. Радује нас што видимо много људи и деце. Радује нас што долазите у своју Цркву и тиме показујете да разумете да човек није само спољашње и материјално биће, да човек нема само телесне потребе, да човеку није довољно да обезбеди свој материјални живот, да је човек биће које има своју духовну димензију – своје унутрашње потребе, потребе које не могу да се задовоље ничим што је од овога света, потребе које могу да буду испуњене искључиво и само благодаћу Божјом и љубављу Његовом.

Ви показујете и сведочите да смо ми људи духовна би-

ћа. Све што се може стећи и остварити на пољу и науке и философије и уметности и политике, може имати свој прави, пуни и потпуни смисао, али лепоту и радост може нам пружити искључиво оно што је утемељено на вери у Бога – што је укорењено на нашем духовном подвигу. Знамо то сви из свога личног искуства. Колико нам се пута десило да нам све иде од руке, да нижемо успехе на сваком пољу. Али опет, што смо успешнији у ономе што чинимо, отвара се празнина, нешто изнутра нам указује на то да није све у реду. Тек када се сетимо Господа, постајемо то што јесмо. Све што смо постигли и остварили употпуњује се молитвом Христу. Када подигнемо очи своје и душе ка небу, све долази на своје место. Знамо како је и када не иде све како смо замислили, када нисмо довољно успешни. Када нема довољно резултата који би требали бити адекватни нашим уложеним напорима. Али и у тим моментима, када би се очекивало да смо малодушни, да немамо снаге, да не видимо смисао, када бисмо се обратили Богу, када бисмо упутили молитву своју Христу, када бисмо дозволили да проговори вера из наших срца, одједанпут, без обзира што смо у искушењима и на крсту, одједанпут би тај крст постајао лак, испуњен смислом. Одједанпут и у том крсту, пројављивала би се једна тиха нечујна радост.

Ето, браћо и сестре, то је снага вере. То је вера у Христа. То су јеванђељске вредности. Вредности Јеванђеља којем се многе идеје и идеологије и нашега времена супростављају, неће их, стављају их под тепих. Проглашавају их ретрограднима. Зато што те вредности оприсутњују Христа и зато што Христос одједанпут постаје огледало онима који би хтели да живе по своме, да живе искључиво и само по људским правилима. Изобличава их, показује њихову празнину, показује њихов бесмисао, показује њихову трулежност.

Браћо и сестре вас краси, хвала Богу, ваша вера. То показује да сте достојна деца Светога Саве, да сте верна деца своје свете Православне Цркве. Поносни смо због тога на вас. Поносни смо јер разумете, можда више него многа наша браћа и сестре у отаџбини. Када сте удаљени од своје матице, осетите колико је матица потребна. Дакле, разумели сте да матица није само земља, него да је матица и небо, да матица не постоји само да би била сећање на оно што је прошло, него матица је и сећање на будућност, а то је храм Божји. То јесте место молитве и место сећања, али не место сећања на прошле догађаје, макар они били и везани и за Господа нашега, него више од свега то сећање јесте везано за будућност, будућност победе над смрћу. Зато смо осветили данас храм да буде место сећања и на прошлост која је испуњена страдањима нашег народа на овим просторима, али и на њихову будућност, јер они су већ будући јер су у близини Божјој, у Царству Божјем. Зато је наше сећање на њих нисвођење међу нас и заиста оприсутњење дела неба међу нама. Све

то што је садржај вашег живота био је садржај наших светих предака, ми то знамо, а ви то потврђујете.

Наш је народ кроз историју пролазио многе муке, страдања, искушења, штавише живео у државама у којима је био туђин. Неретко није ни имао своју државу, а државе су мењале своје границе. Нас то не треба да занима, примарно. Не треба да нам буде на лествици наших брига и подвига и молитава на првом месту. За нас на првом месту треба да буде вера у Христа. Зато, иако смо пролазили крст и страдања, не само да смо опстали и преживели, него смо и у најтежим околностима били у Духу Светоме стваралачки народ. Оставили смо многа дела духовне културе да се, с једне стране, ми њима поносимо, а с друге стране да им се многи диве. Изградили смо многе светиње у које долазе и они који нису православне вере. И не само што долазе, него у светињама у којима се налазе и мошти светих, и где су живе и снажне молитве, и они траже и налазе утеху, и често добијају исцељење, и духовно и телесно, благодаћу Божјом.

Нашем народу је на лествици брига и подвига на првом месту била вера у Христа, на првом месту његова Црква. Знамо да јесмо православни хришћани као што смо били, и остаћемо до краја света и века. Можемо имати све, али ако немамо православну веру, ако нисмо живи у Господу, ако немамо Цркву своју, онда смо само празна љуштура. Ви сте по промислу Божјем овде изван своје матице, изван своје отаџбине. Телесно, али духовно док год постоји храм у којем се сабирате, ваша отаџбина је са вама. И ви сте са својом отаџбином, јер када сте у молитви једно, у светој Литургији једно, онда географски и просторни параметри престају да важе. Онда смо у истом времену и на истом месту. И са онима који су били пре нас и са онима који ће доћи после нас. Знао је дакле наш народ Христа, знао је Бога, живео је Јеванђељем и то је оно што смо ми примили од наших отаца, и то је оно што хоћемо да предамо онима који долазе после нас.

Испуњени смо радошћу када гледамо овај предивни храм који је дар Католичке Цркве нашој Православној Цркви, али истовремено је израђиван и приносима и трудовима, материјалним и молитвеним, свих вас овде у Аустрији. Ми смо благодарни и политичким структурама Аустрије, али пре свега Римокатоличкој Цркви и Фондацији Pro Orinete који показују неизмерну љубав у односу на наш народ, који, као милостиви Самарјанин, онда када смо долазећи овде посртали и имали потребу за подршком и помоћи, препознају да смо и ми по промислу Божјем дошли овде да би они показали хришћанску љубав. И то су у пуном смислу те речи учинили. Нема другог примера у савременом свету односа према нашој Цркви као што је то однос овде у Аустрији. Хвала Богу, и на другим местима има оних који разумеју и који пружају простор да живимо слободно.

ПРВО ПОКЛОНИЧКО ПУТОВАЊЕ СВЕТИЊАМА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

По блајослову Њејовој преосвећенства, Епископа аустројско-швајцарској Господина Андреја, 13. октобра 2023. године група од 47 поклоника са Парохије у Линцу, на челу са протојерејем-ставрофором Драганом Мићићем, кренула је у походе светињама Косова и Метохије.

Прота Драган је, вршећи своју пастирску улогу, а следећи жеље многих парохијана, решио да реализује и своју идеју да је потребно и душекорисно, да се више иде у походе светињама Србије и Косова и Метохије.

Искуство проте Драгана у организацији поклониčkih путовања, допринело је врло успешној реализацији овог, не тако једноставног подухвата. Све се одвијало по брижљиво планираном и претходно договореном програму.

Аутобус са 43 путника кренуо је 13. октобра 2023. године у 18 часова из Астена пут Србије, где се групи придружило још неколико путника. Целим путем нас је пратило лепо и топло време.

У суботу, на празник Покрова Пресвете Богородице, аутобус се зауставио у сремском месту Добановци, директно испред храма Преноса моштију св. Николаја, где је путнике срдечно дочекао прота Милан Алимпић и протиница Снежана.

На празничној Светој Литургији прозбе Господу узносио је прота Милан, уз умилно појање локалне певнице, потпомогнуте ђаконом Немањом и протиницом Грозданом. Причестио се знатан број верника и поклоника. О историјату и знаменитостима ове сремске цркве, говорио је прота Милан.

Литургијско сабрање је настављено у парохијској сали, где су домаћини припремили богату трпезу љубави. Окрепљени духовном и телесном храном, путовање су наставили пут Косова и Метохије. Формалности на граници су протекле без икаквих проблема или непријатности.

На 5 км од Приштине, зауставили смо се испред хотела „Константин“, где су нам домаћини приредили добродошлицу по старом србском обичају, у народним ношњама, са погачом и сољу и домаћом ракијом. У приземљу хотела, добили смо распоред по собама и кључеве од истих. Након смештања ствари у апартмане, послужен је врло леп и укусан ручак.

Не губећи време, аутобусом смо се хитро упутили пут Меморијалног споменика косовским јунацима на „Газиместану“. Са узвишења од 636 метара, а нарочито са врха куле, видело се цело Косово Поље, а у даљини се назирала купола џамије која обележава место где је Милош Обилић убио Мурата. Ту је прота Драган са ђаконом Немањом, уз појање свих присутних, одржао парастос косовским јунацима. Након подсећања на овај пресудни бој у србској историји, прочитане су заветне речи и клетва цара Лазара:

***„Ко је Србин и србскоја рода
а не дошо на бој на Косово
не имао од срца ѿорога
ни мушкоја ни девојачкоја
од руке му нишџа не родило
рујно вино ни ѿшеница бела
рђом кајо док му је кољена!“***

Под утиском овог светог места, пут нам се продужава према нашем најлепшем манастиру Грачаници, задужбини краља Милутина из 14 века. Црква је посвећена Успењу Пресвете Богородице. Грачаница се сматра за једно од најлепших остварења српске средњовековне архитектуре. Међу више стотина прелепих фресака, истичу се стојеће фигуре краља Милутина ктитора и његове младе супруге, краљице Симониде, док им анђели са лукова носе на главе краљевске круне. На улазу у манастир сачекао нас је водич који се веома потрудио да нам што више каже о историји и главним карактеристикама

архитектуре, грађевинског стила и о ликовним својствима фресака. Истакао је и да је УНЕСКО овај манастир прогласио за светску духовну баштину. За то време у цркви се одвијала молитва, велико бденије пред празник Покрова Пресвете Богородице. На крају смо се сви поклонили пред иконом празника и примили помазање освештаним уљем за здравље душе и тела.

И ако је већ увелико био мрак, наш аутобус је продужио према оближњем манастиру Сушица, посвећен Великомученику Димитрију, где нам је игуманија Ирина изнела делић моштију Светог Димитрија на целивање. Изашавши у осветљену порту манастира, љубазна игуманија нас је позвала да седнемо и да се послужимо соком и слаткишима. У пријатном амбијенту развио се разговор, при којем је прота Драган представио нашу поклоничну групу а игуманија Ирина је испричала да је манастир Сушица уписан у Повељу краља Милутина у манастиру Грачаница из 1314. године и по предању, манастир Сушица је старији од манастира Грачанице иако не постоје писани подаци о њеном ктитору или градитељу. Као и многи, и овај манастир је потпуно порушен почетком 19 века, а обнова је започета 2019. године а завршена 20-тих година 20-тог века. 2019. године завршен је нови манастирски конак и по бла-

гослову владике Теодосија основан је женски манастир. Мати Ирина је рекла да је у окружењу манастира претежно шиптарско становништво, али да до сада са њима нису имали никаквих проблема.

Обогаћени овако лепим и оптимистичким сазнањима, вратили смо се у хотел где нас је испред хотела изненадила група омладинаца у народним ношњама и поређане столице за гледаоце. Ми смо сели, а једна девојка је најавила краћи културно-уметнички програм који су они припремили за нас. Добро увежбани играчи, приказали су сплет народних игара са Косова и Метохије и Србије и побрали велики аплауз од присутних. За ову децу која су играла у изнајмљеним ношњама, прикупљен је леп прилог за куповину њихових нових ношњи. У сали хотела чекала нас је богата вечера, након чега смо благодарећи Господу на свему, отишли на спавање.

У недељу, 15. октобра 2023, Свету васкрсну Литургију прославили смо у манастиру Високи Дечани. У светом олтару, Светој Литургији је началствовао прота Драган уз саслужење Ђакон Немање и јеромонаха домаћина. Светој Чаши приступили су монаси, многи народ, православни чланови КФОР-а и већина поклоника. На крају су откривене целебне и нетрулежне мошти Светог краља Стефана Дечанског, које стоје на десној страни, испред олтара. Сви присутни су приступили да се поклоне и помоле Светом краљу, након чега нас је сабрат манастира помазао светим уљем. Трпеза љубави је постављена на великој веранди конака, наспрам цркве посвећене Господу Пантократору. После окрепљења имали смо прилику да слушамо објашњења стручног водича о многим карактеристикама и посебностима манастира. Ктитор манастира је краљ Стефан Дечански, а завршио га је његов син Душан у периоду од 1327 до 1355. године. Фреске су у већини у целини оригинално сачуване. Манастир има чувену и богату ризницу. Уписан је на листу светске културне баштине УНЕСКА 2004. године.

Пуни утисака, кренули смо према Пећкој Патријаршији. Под овим јединственим сводом налазе се 4 цркве: црква Светих Апостола, црква Богородице Одигитрије Путеводитељнице, као и црква Светог Димитрија, које су са спољне стране све спојене заједничком припратом, а на јужној страни дозидана је мала црква светог Николаја са својом припратом. Под сводовима ових цркава налазе се богато украшени саркофази, гробови и кивоти српских архиепископа и патријараха, Срба светитеља, са њиховим чудотворним светим моштима. Пећка Патријаршија је од 13 века седиште српских архиепископа и патријараха. Вековима су они овде устоличавани и ту боравили. У цркви светих Апостола налази се велики мермерни трон у коме се вековима врши устоличавање патријараха до данас. Имали смо времена да у богатој манастирској продавници купимо што смо требали али и да прошећамо по прелепој порти, где се налазе камени остаци старе цркве, клупе за седење, а цео амбијент

је обogaћен потоком који протиче кроз парк, два огромна дрвета дуда за која се верује да их је засадио још Свети Сава. Целе године људи скупљају са овог дрвећа, лети слатке плодове, а лишће преко целе године за лековити чај.

Наше путовање се наставља на југ, пут царског града Призрена. Основао га је Цар Душан, сматра се градом музејем, јер се ту у центру града налази десет средњовековних светиња које непобитно доказују и сведоче о животу Срба на овим просторима. Како је била недеља и изузетно леп и сунчан дан, у граду је врвело од добро расположених младих и старих људи и пуно деце. У сусрет су нам изашла два ученика богословије, а на самом улазу нас је дочекао насмејан игуман манастира Црне Ријеке и професор Богословије, отац Андреј. У предворју школе доминирала је биста задужбинара и ктитора Симе Игуманова Призренца. Призренска Богословија светих Ћирила и Методија је најстарија православна школа на Балкану. Основана је 1871. године. Већ преко 150 година ова Богословија, која је у рангу Пећке Патријаршије, има најзначајнију улогу за верски и национални живот Срба у овом граду и шире. У рату 1999. године била је у целости спаљена, па су професори и ученици пребачени у Ниш до доласка снага УН 2011, када је реновирана и обновљена Богословија опет почела са радом. Имали смо могућност да обиђе-

мо учионице, капелу и продавницу након чега су нас два ученика отпратила у други део града, у манастир Богородицу Љевишку, задужбину краља Милутина из 1306. године. Ту су богослови са протиницом Грозданом отпевали две похвалне песме Пресветој Богородици. Поклонили смо се и помолили икони испред оригиналне фреске Богородице Љевишке, хранитељки Призрена, где се види да Христос из котарице узима и дели хлеб народу. Ученик Богословије који нас је пратио показао нам је цркву светог Ђорђа у центру, цркву св. Спаса на брду изнад Богословије, цркву свете Недеље, цркву светих врача Козме и Дамјана. Рекао је да се у близини налази и задужбина и гробно место цара Душана. Поздравили смо се са љубазним домаћинима, полазницима Богословије и ушли у наш аутобус. Врло брзо стигли смо у манастир Св. Арханђела, где нас је чекала богата вечера и удобан смештај.

Већ у 6 сати ујутру седели смо у аутобусу и кренули назад према Србији. Љубазни домаћини су нам спаковали хладан оброк за пут, па смо прво задржавање имали у Куршумлији, где смо се окрепили кафом и храном. У Ветернику код Новог Сада чекало нас је још једно изненађење које је отац Драган приредио својим парохијанима. У ресторану „Код Дуће“, по претходном договору, проту Драгана и његове путнике дочекао је прота Предраг Билић. Ту је била припремљена изврсна печена јагњетина и прасетина, као и јело по избору, са свим прилозима и пићем за све учеснике путовања.

На крају, треба истаћи да је ово дуго жељено поклоничко путовање протекло молитвено у миру и без икаквих инцидената. По благослову проте Драгана сви поклоници су постили, исповедили се и причестили. Сви су учинили добро дело дајући прилоге било личне, било организовано, за народне кухиње на првом месту, а онда и манастирима и Богословији. Ко цркви даје, Богу позајмљује, а Бог ником не остаје дужан. Народ на Косову је захвалан кад неко дође, кад се интересује за њихов живот тамо. Моле да их не заборављамо и да опет дођемо. Много су гостољубиви. То им много значи. А ми смо се напунили духовном храном. Молили смо се лично и заједнички у свим светињама и тако духовно и телесно испунили и обогатили новим доживљајима, искуствима и сазнањима. Да Бог да и опет да путујемо са протом Драганом, њему на многаја љета, а свима поздрав: „Догодине у Призрену“!

*Вероучијељица у пензији,
Вугосава Сјасић*

**Свакога петка од 17:00 служимо АКАТИСТ пред иконом ЧУДОТВОРНЕ
ИКОНЕ БОГОРОДИЦЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ.
Сваке суботе од 17:00 ВЕЧЕРЊЕ.**

ВИДОВДАН У ЈИНДРИХОВИЦАМА

Блајословом Ејискоја Андреја, ѿројѡа Драјан Миђић је на Видовдан ове јодине саслуживао на Свејој Лијѡурјији и Парасјѡсу, на јробљѡу из јрвој Свејској рајѡа у Јиндриховицама (Чешка Рејѡублика). Свејој Лијѡурјији је началсјѡвовао Архиејиској Прашки Г. Михаил, а јѡред јројѡе Драјана саслуживао су и јројѡа Срђан Јабланов из Праја и монах Никон из Украјине. Међу верним народом, био је јрисѡјѡан Амбасадор Рејѡублике Србије у Прају ј. Берислав Векић.

Концентрациони логор Јиндриховице

У Јиндриховицама се за време Првог светског рата, у периоду од 1915. до 1918. године, налазио највећи концентрациони логор на територији Аустроугарске, Логор Јиндриховице, кроз који је прошло око 40.000 заробљеника. Робјјали су Италијани, Руси, Литванци, Румуни, а највише је било заробљених Срба, како војника, тако и цивилног народа, који је аустроугарска војска депортовала из Србије и железницом довозила у логор. Заробљеника је било из свих крајева Србије, а највише из Шумадије и ваљевског краја. Логораши су били принуђени да раде у тешким условима. Гради-

ли су резервоар за воду у логору, радили у каменолому, правили путеве и мостове, градили хемијску фабрику у Соколовцу, граду удаљеном око тридесет километара, у који су одлазили и враћали се пешице сваког дана. Логор је био посебан, јер нико од логораша није био убијен, али су услови у логору били тешки. На хладноћи харала је зараза. Дневно је умирало око четрдесет људи. Сваког дана у 15 часова тужна поворка са умрлима ишла је до оближње заједничке гробнице, у коју су полагања тела свих узраста, од деце до стараца.

Маузолеј (спомен-костурница)

По завршетку рата, Томаш Герик Масарик, тадашњи председник Чехословачке, који је био велики пријатељ краља Александра, југословенској држави је поклонио земљу на којој су страдали логораши ради градње спомен-костурнице. У Маузолеју (спомен-костурници) који је подигнут 1931. године смештени су посмртни остаци 7100 српских заробљеника и 189 руских војника.

Земни остаци српских и руских ратника који су умрли у овом логору налазе се у капели у исто толико дрвених нумерисаних ковчежића. Њих је сакупио и сместио у крипту костурнице свештеник и потом чувар овог светог места Миливој Црвчанин, који је, заједно са тадашњим чешким конзулом у Краљевини Југославији Владимиром Хребиком учествовао „трудом и средствима“ у подизању овог меморијалног здања, како пише на мермерној плочи која је постављена о десетогодишњици владавине краља Александра Карађорђевића.

Спомен-костурница је подигнута по пројекту архитекте професора инжењера Владимира Брандта, док је спомен капела у унутрашњости костурнице дело архитекте Јосефа Косталка. Овај споменик српском страдању у аустро-угарском логору налази се у парку, на брегу изнад места Линдриховице, који је данас запуштен, а и костурница није у добром стању, пошто прокишњава.

При Храму Светиої оца Василија Остїрошкої у Линцу, шакмичењу у кувању чорбанца, окупило је рекордан број екипа. Чак 33 тима су од раної јутра у кухињима почели са припремом чорбанца. Међу њима и аустријска екипа Рудис тим, чији су чланови били одушевљени бројем учесника и амбијентом. Они су и прошле године били у порти храма:

ПОРТА ДУПКЕ ПУНА

Предивно дружење у порти храма Светиої Василија Остїрошкої у Линцу, шакмичењу у кувању чорбанца, окупило је рекордан број екипа. Чак 33 тима су од раної јутра у кухињима почели са припремом чорбанца. Међу њима и аустријска екипа Рудис тим, чији су чланови били одушевљени бројем учесника и амбијентом. Они су и прошле године били у порти храма:

Заиста је било задовољство опет бити овде. Провели смо предивно пре подне и верујем да ћемо доћи и следеће године – поручила је Еда Симон, члан екипе Рудис тим, који су још чинили Франциска и Рудолф Гај.

Док је у предивном храму трајала литургија, у порти су се такмичари „утрживали“ ко ће скувати укусније јело. Око поднева је кренуло оцењивање. Није било једаноставно трочланом жирију из Шапца да изабере најбољи чорбанац. Свештеник Томислав Лукић, Хаџи Милица Ранковић и Тихомир Нинковић су у парохијској сали имали могућност да пробају „узорок“ од 33 чорбанца и на крају донели одлуку:

била и вредне поклоне, котиће за кување. Све је улепшала народна музика предвођена Милошем и Нешом.

Највећи број учесника

Чак 33 екипе су се пријавиле за овогодишње такмичење и то највише од када се одржава ова већ традиционална манифестација. На 13 по реду такмичењу су биле екипе: 200 из места, Другари, Мајстори, Дневна доза чорбанца, Викендаши, СК Млава, Браћа Ристић, СК Горњак, Рудис Тим, Опуштена варијанта, Чокординци, Лазар, Озренци и Крајшници, екипа из Принципа, СКСК Никола Тесла, Кафе Кинг, Видовдан I, Видовдан II, Пинкерт, Република Српска

– Одлучиле су нијансе. Једноставно, сви учесници су заслужили похвале за припремљен чорбанац – рекао је прота Лукић, саопштивши да је екипа БМР скупила највише бодова од жирија.

– Ми смо овде пре свега због дружења, а ова победа нам је најбоља награда за уложен труд – поручио је вођа екипа Саша Рашковић, који је са Малишом Јанковићем и Александром Јоковићем чинио победничку екипу.

Надлежни свештеник Драган Мићић се у име парохије захвалио свим учесничка као и гостима из Шапца. Протопрезвитер Зоран Врбашки је уручио захвалнице свакој екипи, а прва три првопласирана тима су до-

Лакирхен, СК Острог, Ветерани, Војвођани, Грађевници, Три шешира, Бајкери, БМР, Плави Дунав, Чупави, Војводна, Молерај Симић, Три С и Српска православна омладина Линц.

49 ученика

Као и претходних година, при Храму Светог Василија Острошког Чудотворца почела је нова школска година у Просвјетиној школи српског језика и веронауке коју похађа 49 ученика. Тим поводом је одржан „призив Светоиг духа на ученике“ на крају литургије. Први час веронауке почео је молитвом „Оче Наш“, а учитељица веронауке Жељка Јовановић је са ученицима разговарала о Задушницама, молитви и паљењу свећа за здравље и упокојене. Часове српског језика држи учитељица Милана Вучић, а први час је протекао у упознавању и цртању.

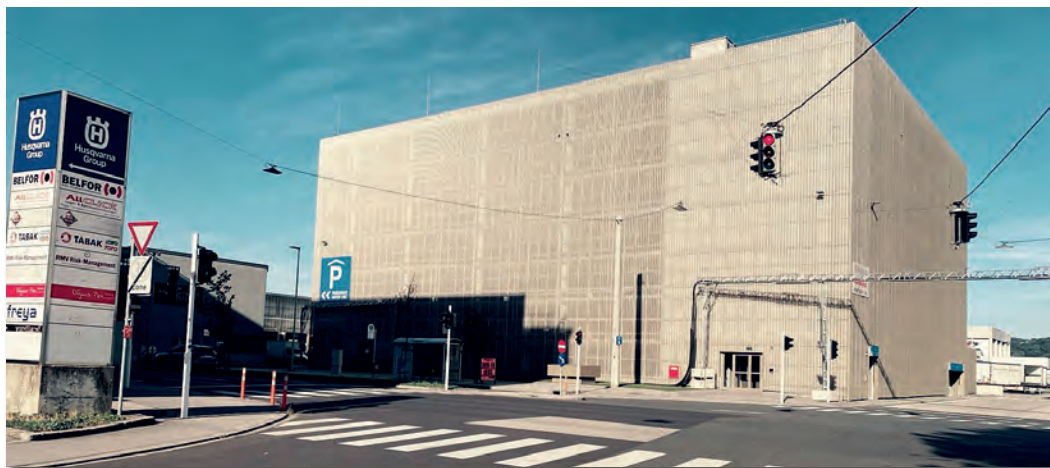

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

Хвала Богу, наш храм је све посећенији тако да се често деси, да за оне који долазе својим аутомобилима нема довољно места за паркирање. Тако се дешава да, неретко, паук однесе ауто које је непрописно паркирано, што проузрокује велику новчану казну.

Овим вас обавештавамо да на само 200 метара од храма имамо јавну гаражу, у којој има места за 600 аутомобила, па је користите без бриге да ће те по завршетку свете литургије имати непријатности.

Адреса гараже је: Industriezeile 35, 4020 Linz

РУСКИ ЕПИСКОП У ХРАМУ СВЕТОГ ВАСИЛИЈА ОСТРОШКОГ У ЛИНЦУ

У суботу 12. августа 2023. године у храму Светиој Василији Острошкој у Линцу Свети архијерејску литургију је служио Епископ Руске Православне Цркве за Беч и Аустрију Преосвећени Владика Алексеј (Заночкин), уз саслужење јереја Георгија Рјашика, свештеника задуженог за руску парохију у Линцу, и протојереја Зорана Врбашиког, пароха у Линцу.

Ово је била прва канонска посета Владике Алексеја руској православној заједници у Линцу. Пошто овде немају свој храм, верници руске заједнице се окупљају у српском храму. По благослову Преосвећеног Епископа Андреја и месног српског свештенства, у храму Светог Василија Острошког у Линцу једном месечно суботом, долази духовник Руске Православне Цркве и служи Свету литургију на руском језику.

У својој беседи Владика Алексеј је говорио верницима о значају редовног доласка на Свету литургију и активном учешћу у животу једне парохије. Такође је pouчио вернике да је и данас могуће живети по јеванђелским врлинама и да се тако потврђује наша вера у Васкрслога Господа Христа. На кра-

ју се Владика захвалио свима присутнима на доласку, а Владици Андреју и месним паросима проти Драгану Мићићу и Зорану Врбашком на братској љубави коју показују према руској заједници у Линцу. У име српске парохије Светог Василија Острошког Прота Зоран Врбашки је поздравио Преосвећеног Владика Алексеја, свештеника Георгија и све вернике руске заједнице и пожеleo им добродошлицу. Истакао је да су по древној пракси врата српског храма увек отворена за браћу и сестре из Руске Православне Цркве. Нарочито је истакао

радост због сарадње која у братској љубави постоји и пожеleo да она у будућности буде још већа.

Након Свете Литургије у парохијској сали је по благослову Владике Алексеја и трудом верника руске заједнице организована трпеза љубави за све присутне.

Помаже Бог! У издању наше Епархије штампан је Охридски Пролог на немачком језику. Од срца вам га препоручујемо као поклон пред Божићне празнике.

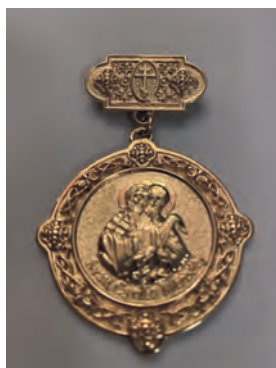
Штампан је у два дела и може се купити у нашем Храму у Линцу.

Декрет: У част 1160 година од доласка светих утемељивача Ћирила и Методија на Велику Мораву, додељује се Свечана Медаља достојном оцу протојереју-ставрофору Драгану Мићићу. На Дан Св. Ћирила и Методија 05.07.2023 (они се славе на државном нивоу на овај дан), и владика је ово прочитао на крају Свете Литургије, коју је служио тога дана у храму Св. Ћирила и Методија у Прагу.

Додељена је неким владикама и свештеницима. Ове године је 1160 г. од њиховог доласка на ове просторе.

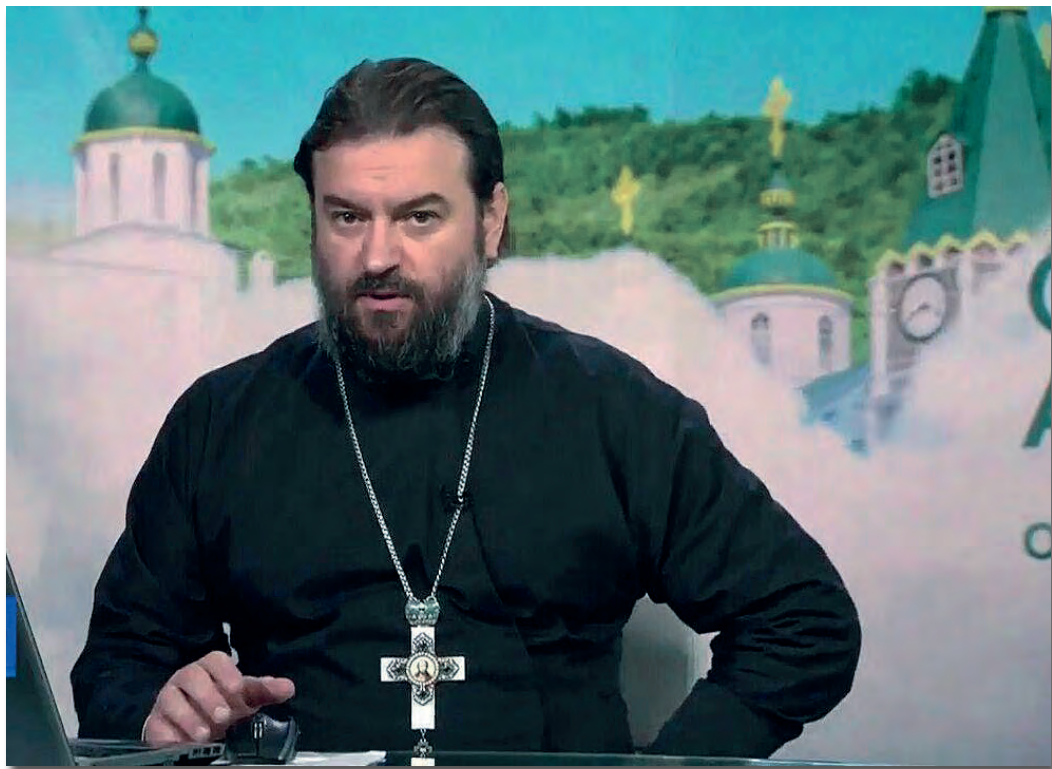
Пројојереј Андреј Ткачов

ЧИЊЕНИЧНА РЕАЛНОСТ

Свешћеници су лоши, власти је лоша, све је лоше. Желели бисмо да вам краљица Тамара буде председник, а Николај Чудотворац да служи у вашој парохији. А ви сами - ко сће ви?

А такође бисмо волели да свети Пантелејмон ради као лекар на поликлиници, а цар Давид или бар Фјодор Шаљапин да пева за певницом. Али, извините, јесте ли се погледали у огледало? Јесте ли се загледали у своју савест? Јесте ли консултовали здрав разум? Ви сами – ко сте ви?

И ево, замислимо да свети Никола заиста служи у нашој парохији. Без сумње, црква ће се одмах напунити људима, попут улова рибе кад је Петар бацио мреже са десне стране брода. Због чудеса, због милостиње, због благодатне помоћи Светог Николе. И то без икакве рекламе. Итекако ће се напунити! Јер сви су у невољи... Син пије, снаја скита, новца нема, муж је остао без посла, ја имам рак... Дакле – сви код оца Николаја! Помоћи ће свима. Али

Свети Никола није „угодник“ који треба нама да угађа. Он је угодник Божи и захтеваће исто од нас.

Захтеваће од нас да сваке недеље идемо на Литургију. Штавише, увешће током целе ноћи свеноћно бденије. У пуном смислу свеноћно, а у зору – Литургију. Завешће пост у складу са уставом и правилима, а не онако како смо навикли – како ко може и жели. Средом не једемо. И петком. Псалтир да се учи напамет. Имајући у виду чувени шамар Арију, може се претпоставити да ће сваки слободоумник добити исто. И уопште, сва његова ватрена служба изгледаће пред развратном и лењом хришћанском заједницом данашњице као изазов, мука, обличење и изругивање.

Да, ево идем ја код Николаја ради чуда и то само на пар минута! Идем по чудо. Колико кошта? И тако – „морам хитно у Париз, пословно!“ Ти, Николаје дај ми то што те молим, што пре! Али у душу не улази! У души је, знаш и сам – мрак. Па, отишао сам. Збогом Николаје! Видимо се ускоро. До следеће потребе.

А он теби: „Стани, човече! Погледај ме у очи! Шта имаш на уму, да храм претвориш у трговину? Да ли желиш добро? Да ли хоћеш помоћ? Да ли желиш да радиш за Христа? Раздај имање, помози сиромашнима, устани ноћу на молитву?“

И тако даље. Знате ли шта би било даље? Ускоро, за месец или два, Патријаршији би стигла писма и телеграми анонимних цинкароша и званично понижених и увређених.

Жалили би се на онога коме се данас моле, ако би живео данас, а не у четвртом веку. Причали би о Николају Чудотворцу: „Груб, фанатик, службе су дуге, строге, прекомерне, чак и туче, вређа, нема љубави“, и тако даље. А шта ако би у нашој парохији Архангел Михаило био свештеник!? Храм би био празан!

Сви би се у ужасу и са осећајем потпуне грешности разбежали на све стране. Остао би само пепео у исповдаоници. Пепео грешника који је сагорео од срама на исповести након неколико питања Архангела који га је поведао.

Укратко, када бисте хтели да гунђате да су сви лоши (а само ви сте добри), размислите како би било да су принц Владимир или Андреј Богољубски заиста шефови државе, а да Јован Кронштатски служи у вашој парохији.

Размислите о свему овоме детаљно.

Ох, па ви би сте пропиштали! А ја бих се смејао. Погледајте сад поново своје рођаке, своје тако добро познате свештенике. Просте и грешне, као што су сви.

И радујте се. Заблагодарите Богу што је свеце послао светима, а вама грешницима – грешнике. И успокојте се.

ПРЕОБРАЖЕЊЕ У СЕНТАНДРЕЈИ

Мало који Србин има, а да није чуо за Сентандреју у Мађарској. То је она варошица у Пеишанском округу где се 1690. године зауставио аустријарх Арсеније III Чарнојевић са Србима током Велике сеобе Срба, који су након повлачења аустријске војске, чији су добар део чинили Срби, из Скопља и Пећи, били принуђени да се повуку прво до Београда, а потом и преко Сава и Дунава у Аустрију. Већ 1683. бежећи од рата селили су у ову варош монаси из манастира Раваница, носећи са собом мошти Св. кнеза Лазара. Ту су на једном брежу подигли дрвену цркву звану Ојовачка црква, која више није у функцији иј. на њеном месту налази се данас православна црква.

Патријарх Арсеније се првобитно настанио у манастиру Крушедол, али пошто је постало јасно да постоји неопходност да се уреди живот Срба у монархији, те да се код Бечког двора издејствују гаранције за добијене привилегије, патријарх долази у ову варошицу надомак Пеште. У овој вароши названој по Св. Андрији нашли су новопридошли Срби остатке старих српских иселеника, који су се овде населили после пада Смедерева и српске државе под Турке 1459, као и после пада Београда 1521. Као окретни и врло способни трговци и занатлије, Срби су у Андреји убрзо преузели управу и добар број њих постао је имућан, те је Сентандреја на овај начин постала центар српске заједнице у Мађарској. Један путописац 1862. године примећује: „Србли у Св. Андрији несуду по броју у већини, али које по интелигенцији, које по имању, непорично су најпретезнији.“

*Центар Сенте Андреје са крстом који су српски еснафи подигли за жртве куле.
У позадини Благовешћанска црква*

На свом врхунцу српска заједница је овде имала шест православних храмова, и седми храм Св. Тројице у селу Збег поред Сентандреје. Ипак, како је време пролазило српска заједница у Андреји била је све мања. Иако се број Срба смањивао, крајем 19-ог и почетком 20-ог века градоначелник Сентандреје је још увек био Србин, познати добротвор српске цркве и народа, Евгеније Думча.

Најтежа времена за Србе у Андреји настају по завршетку Првог светског рата, током којег је један део Срба страдао, а један део се иселио у Србију. 1931. у Андреји живи још само 150 Срба, а осиромашена заједница бива принуђена да прода три православне цркве да би могла да плати трошкове пореза мађарској држави, као и да одржи остале храмове у животу.

Од познатих Сентандрејаца посебно ваља истаћи наше епископе Стефана Авакумовића (1756-1822), Висариона Павловића (1670-1756), Арсенија Радивојевића (1717-1783), београдског митрополита Вићентија Јовановића (1689-1737), те писце и уметнике Јакова Игњатовића, Јована и Авакума Авакумовића и многе друге.

Сентандреја данас

У власништву Српске православне цркве данас су четири храма у Сентандреји: Саборна (Београдска) црква, Преображенска, Пожаревачка и Благовештанска. Аутор ових редака, дочекао је Прображење Господње ове године у Сентандреји, присуствујући празничком бденију, као и јутрњој литургији у Преображенској цркви.

Преображенска црква саграђена је 1690. као брвнара у којој су боравиле мошти Св. кнеза Лазара. Средином 18. века изграђена је нова црква, која постоји и данас и налази се у Српској улици (Szerb utca). На празничном бденију литургију је служио Његово Преосвештенство Епископ будимски и администратор Темишварски г. Лукијан уз саслужење јеромонаха Варнаве Кнежевића, као и свештеника и ђакона епархије Будимске. Бденије је употпуњено дивним певањем хо-

ра Св. Серафим Саровски из Зрењанина. Ипак, осим аутора овог малог писменог прилога, у храму је било свега двоје верника...

Преображење у Сентандреји

На само Преображење потпуно другачија, могло би се рећи и преображена ситуација у храму. На јутарњој литургији, којом су саслуживали Његово Преосвештенство г. Лукијан и Његово Преосвештенство Епископ Реме-зијански г. Стефан, викар Његове Светости патријарха српског г. Порфирија и управник Светосавског храма у Београду, Преображењски храм био је прилично испуњен верницима. Поред гостију из Србије, ту су пре свега локални сентандрејски Срби и гости из осталих делова Мађарске, попут посланика у мађарском парламенту и председника Самоуправе Срба у Мађарској господина Љубомира Алексова.

Након литургије у храму и причешћа, уследила је литија око цркве, а затим поновни улазак у храм и освештање гробља. Овај дунавски крај познат је по добром вину и виноградарима.

Приметно је да је Србима Сентандрејцима изузетно стало да се њихова традиција у овом месту одржи. У разговору са председником српске локалне заједнице Миленком „Милетом“ Маргаритовићем, чија је породица у ово место дошла још 1690. са патријархом Арсенијем Чарнојевићем, сазнајем да у Сентандреји данас живи још око сто Срба, од којих се још педесетак служи српским језиком. Међусобно комуницирају углавном на мађарском, тек повремено на српском. Из овог разлога и поједини краћи делови литургије били су на мађарском језику.

Послеподне су Сентандреју посетиле високе званице из Републике Србије и Републике Српске, а том приликом је обављено и освештање и сечење славског колача. Слава је обележена у „Српском ресторану“ (Corner Szerb Étterem) који се налази на тргу Цара Лазара, одмах уз Дунав. За пригодно расположење побринуо се домаћин и власник ресторана, већ поменути господин Маргаритовић, као и музичка група из Ловре, последњег српског села са српском већином у Мађарској.

Познато је да на хиљаде наших сународника годишње туристички посећује Будимпешту. И заиста би требало одвојити мало времена, те посетити Сентандреју која је на свега 20-ак минута вожње од центра Будимпеште, а садржи наше верско и културно добро од непроцењивог значаја за нашу историју.

ИЗЛЕТ У БЕЧ

По блајослову Проти Драјана орјанован је једнодневни излет за све ученике српској језика и веронауке при Храму Светиој Василија Острошкој у Линцу. Од СПЦ Линц орјанован је превоз којим су се ученици 24.6.2023 године ујутили за Беч. Били су у јрајњи Такона Немање Мићића, учитељице Милане Вучић и Жељке Јовановић и родитеља. Полазак је био исјрег Храма Светиој Василија Острошкој у 8 часова.

По доласку у Беч група је дочекана од председника просвете Марка Шарића. Потом их је угостио и Владика Андреј у Саборном Храму Светог Саве у Бечу.

Под вођством потпредседика СПКД Просветина Аустрија, Професора Срђана Мијалковића, за ученике је био уприличен едукативно-забавни програм. Након тога посетили су и споменик и кућу Вука Стефановића Карацића. На крају је група обишла и најпосећенију атракцију Беча, Дворац

Schönbrunn, где су ученици uživali у игри и разгледању. Са излета су се ученици српског језика и веронауке вратили задовољни и пуни утисака.

11. НОВЕМБАР – ДАН ПРИМИРЈА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ

Дан Примирја у Првом светском рату обележава се сваке године 11. новембра у знак сећања на примирје потписано између савезника и Немачке, које је означило уједно прекид непријатељства и крај рата. Овај датум проглашен је као национални празник у многим савезничким земљама, у знак сећања на страдање током рата. Примирје између савезника и Немачке потписано је у железничком вагону у Компјену, Француска.

Прекид непријатељстава званично је ступио на снагу 11. новембра 1918 – једанестог часа, једанестог дана, једанестог месеца. Супростављене армије на западном фронту почеле су повлачење са својих позиција, а канадски војник Џорџ Лоренс Прајс се сматра последњом жртвом Првог светског рата. Усмртио га је немачки снајпериста у 10.58 часова, 11. новембра 1918.

После Другог светског рата, назив празника је промењен као Дан сећања у земљама британског Комонвелта и као Дан ветерана у САД. Дан примирја је остао званични празник у Француској и Белгији. Зарађене стране у Првом светском рату мобилисале су око 70 милиона војника, а према неким проценама страдало је приближно 20 милиона људи.

Као главни мотив за амблем овог празника користи се цвет Наталијине рамонде, угрожена врста у Србији. Овај цвет је у ботаници познат и као цвет феникс. Осим овог, у амблему се појављује и мотив траке Албанске споменице, која се налази изнад цвета. Препорука је да се овај амблем носи на ре-

веру у недељу која претходи празнику, као и на сам дан празника.

Тим поводом, у новосаграђеној Спомен Капели на војничком гробљу у Маутхаузену, у суботу 11.11. У 9:30, служена је, Света Заупокоје-на Литургија и Помен србима који ту оставише своје животе а броји се на више од 8000.

Молитвеном скупу су, поред верног народа, присуствовали и представници влада Републике Србије и Републике Србске.

ДРАГА БРАЋО И СЕСТРЕ

Црква као заједница верних, спојених вером у једнога Бога, своје битисање црпи из неизмерне љубави Божије, из неисцрпног извора Господа нашег Исуса Христа. Сви верници, припадници Православне Цркве, путем Светих тајни и разних црквено-свештених обреда и молитвословља добијају благодат Божију неопходну за духовни живот. Међутим, поред овога духовног живота Цркве постоји и Њен материјални живот, који овде у дијаспори искључиво зависи од прилога њених верника.

Будући да у нашој Црквеној општини у Линцу постоји неколико стотина припадника Српске Православне Цркве, број оних који помажу своју Цркву свакако би могао бити и већи, тако да терет њеног издржавања не пада само на неколицину верника који нам редовно помажу. Зато молимо све људе са територије наше црквене општине, припаднике Српске Православне Цркве, да са осталим приложницима поделе овај терет, и путем уплате парохијала помогну опстанак наше парохије.

Парохијал (редовни месечни или годишњи прилог), најпоузданији је извор прихода на који наша парохија може рачунати. Износ парохијала одређујете ви сами према границама ваших могућности.

Важно је напоменути да сав прилог (парохијал), који сте уплатили за цркву, можете одбити од пореза и на тај начин повратити већи део приложеног новца.

Живот, рад и будућност Српске Православне Цркве у Линцу зависи и од Вас!

У нади да ћете разумјети овај наш апел и постати редован члан наше парохије, унапријед вам се захваљујемо у име цијеле Српске Православне Цркве и наше црквене општине у Линцу. Ближе информације можете добити код наших свештеника као и тутору у храму.

За потребе: венчања, крштења, опела, посете у болници, освештање стана, аута, темеља куће, освештања у вашем дому Славске и Васкршње воде као и других верских потреба, обратите се свештеницима: Проти Драгану на: 0660 8119661 или Проти Зорану на: 06677746699

ШТАМПАЊЕ ОВОГ БРОЈА ПРАВОСЛАВЦА ПОМОГЛИ СУ:

Величковић Тихомир	125€	Мирослав	20€	Микић Михаел и Марио	10€
Стане Рафелстетнерхоф	100€	Радић Миле	20€	Микић Зоран и Сузана	10€
Савичић Милорад	55€	Степановић Ђорђ	20€	Пештић	10€
Николић Миленко и Миланка	50€	Вујић	20€	Јаковљевић Адриана	10€
Симић	50€	Стојановић	20€	Башић Веселко	10€
Н.Н.	50€	Савић Марија	20€	Дујић	10€
Ђурић	30€	Мачкић Машинка	20€	Грабовац Тадомир	10€
Спасић Миломир и Видосава	30€	Симић Марија	20€	Жужа Јовица	10€
Мићић Мара и Радојка	30€	Јаковљевић Рада	15€	Радић Никола	10€
Сувајац Сениша	30€	Вилмар Марин	10€	Милић Милена	10€
Пијуновић	20€	Дамјановић Никола и Тамара	10€	Радичић Љубинко	5€
Обрадовић Душан и Никола	20€	Ђурендић Жарко	10€	Радановић	5€
Копуз Петар	20€	Кузмановић Александра	10€	Јаковљевић Мирјана	5€
Видовић Перо и Бранка	20€	Величковић Роланд	10€	Илић Игор	5€
Ђурановић	20€	Видић	10€	Јагодић Душанка	5€
Стојковић Саша	20€	Ђукић Стефан	10€	Стајковска Веселка	5€
Копун Анђелка	20€	Копун Душко	10€		
Павловић Давид	20€	Богдановић Горан	10€		

Позивамо вас да прилозима помогнете даље штампање и бесплатну дистрибуцију листа. Прилоге дајте у нашем храму у Линцу или уплатите на: Serbisch-Orthodoxe Kirche in Linz, Knr. 831-001136, BLZ 15000, Oberbank Linz-Stadthafen, са назнаком: „за Православца“

Српска православна црквена општина Линц, библиотека „Острог“

Поштовани љубитељи добре књиге, упис нових чланова, издавање и примање је
суботом од 16,30 до 17,50 и недељом од 11,30 до 12,00 часова

